

Iva Adamcová
odpovídá na vaše dotazy

prosinec 2020

Iva Adamcová – Odpovědi / Prosinec 2020

Zdravím vás všechny v tomto adventním čase a chci vám napřed popřát krásné Vánoce, i když už jsme rozesílali adventní e-mail s přáním, kde jsem vám popřála. Ale také vím, že poslouchá mnohem více lidí, a ne na všechny máme e-mailovou adresu nebo nějaké spojení. Takže se teď budu opakovat.

Chci vám říci, že vám přeji, abyste se dokázali na vše, co jste prožili, dívat jako na svůj plnohodnotný život. A tento život se vždycky skládá z těch pomyslně dobrých věcí a pomyslně jakoby špatných věcí. Už víte, že když má vaše tělo vlastnost odporu, takže to, co se egu hodí, považuje za dobré, a to, co se nehodí, považuje za zlé. Ale když budete mít vedle sebe mnoho lidí, jejich dlouhou řadu, stejné věci, které patří pod dobré, a stejné pod špatné, se jednomu jedinému člověku nebudou dařit dostat do stejného množství jako každému dalšímu. Takže vidíte, že dobro a zlo je pomyslná věc, podle toho, v jakém těle žijete, a v jakém osudu jste si vybrali svůj běh na dlouhou trať. Jenomže když sečteme to dobro a zlo, tak teprve pod tím by mělo být napsáno slovo život. Ano, jak byste poznali, co je dobro a jak byste poznali, co je zlo, kdyby neexistoval opak. A proto vše, tak jak se událo, bylo dobré. A tak vám přeji, abyste na konci tohoto roku, který byl opravdu pro mnohé náročný, byli spokojeni. Proto vy, kteří posloucháte už dávno, vnímáte, že jste spokojeni byli s úžasem nad tím, jaký prožitek máte nyní a jaký byste měli před mnoha lety, kdyby se podobná událost odehrávala. A to je důvod, proč jsem přišla. Abych vám informace podala. Každý z vás je na to připraven a každý z vás doběhne cíle, i kdyby dnes jakýmkoliv způsobem odmítal to, co Iva říká.

Tak a teď vás vítám. Toto audio je dárkem, který jsme se rozhodli vám dát jako poděkování, protože jste k nám byli velice milí a teď v čase, kdy musíme vracet spoustu peněz z lístků na besedy a z různých setkání a také z pobytů z Mnichova a jsme na tom všichni vlastně podobně, stejně se všemi firmami, které tady existují, jste nám ponechali spoustu peněz. Dobrovolně, nechtěli jste je vrátit. Moc si toho vážíme. Proto vám to vracíme tímto způsobem jako poděkování, jako vánoční dárek k Vánocům v roce 2020. A protože bylo mnoho lidí, kteří si objednali celoroční předplatné, a ti by byli znevýhodněni, tak jsme se rozhodli, že tito lidé dostanou ještě jednu nahrávku, lednovou, jakoby v tom balíčku, který měl patřit do roku 2020, aby vše bylo morální a spravedlivé. Takže teď se posaďte, usaďte, dejte si kávu, čaj a začínáme.

Ivanko, zpětně jsem znovu doposlouchal přednášku z letošního audia za květen. Ptal jsem se tě na zpětné dimenze, které jsi mi krásně vysvětlila, a že lidmi jsme od šesté třídy. Moc ti za tuto odpověď děkuji. Našla jsi mě a zapadla jako puzzle. A i když pro někoho je možná jedna informace nepodstatná, pro mě jsou to dílky, které se postupně samy skládají a je krásné sledovat to dění, které doprovází. Ať už jsou to příjemné či nepříjemné reakce těla, vždy jsem za ně vděčný. Díky nim přece vím, že jsem a co vlastně jsem. Také jsem se tě v oné přednášce ptal na bytosti z jiných, temných dimenzí, kterými nás straší černí a mnohdy i bílí mágové. A možná jsem onu otázku položil tehdy špatně. Mágové totiž

mluví o bytostech, které nám dokážou ublížit. Varují před nimi při astrálním cestování a také často mluví o přivtělených duších a podobně. Časem mi tohle puzzle také zapadlo. Tehdy mi došlo, že proč by se vůbec jakákoliv lidská duše přivtělovala, když jsme všichni jeden celistvý Bůh. Je tedy pravda, že se do toho oblečku vlezeme dva i více, nebo to na nás jenom hraje ta naše hmota?

Samozřejmě, že to hraje ta vaše hmota. Vy už víte, že do úrovně třetího oka, to znamená do plnohodnotného pochopení a délky časoprostorové křivky, která končí na úrovni šesté čakry neboli třetího oka, vás ovládá hmotná složka vašeho těla, která má ještě pořád odpory, a tím, že útočí na svět, vidí dobro a zlo, jinak by samozřejmě neútočila. Jakmile máte vevnitř mnoho zkušeností, tato složka je vlastně mlčenlivější a mlčenlivější, až zmlkne docela, což je vlastně osvětlení, a tím vlastně projdete bránou, změní se vám vědomí a tehdy víte, že to strašení, které tam v té magii bylo, bylo opodstatněné. Ano, ono je dobré v jakékoli třídě, protože ještě samo útočí. Tělo extrémně útočí, neprošlo pýchou, to znamená, že ten člověk chce být lepší, výraznější, slavnější, bohatší. Myslí si, že je víc vzdělaný, že je chytrý. Neumí to posoudit, bojuje se světem. Anebo chce ovládat druhé, nebo i děje, situace, to znamená, že jeho tělo podléhá Satanovi neboli hmotě, která je pouze fyzikální vlastností. Tehdy se v černé a bílé magii zesilují tyto útoky. Je to přesně, nádherně zobrazeno v Harry Potterovi. To je dokonalý film. Všechny díly jsou překrásné a uvědomte si, že Voldemort a Harry Potter, vlastně v těch posledních dílech vidíte, jsou propojení. Ano, oni znázorňují jednu jedinou bytost - člověka. Voldemort znázorňuje zlo, které je vlastně záležitostí v jedné složce jednoho těla a je to odpor, útok, neustálý útok a Harry Potter tam znázorňuje to božství, tu čistotu. Ale oni k sobě patří. To znamená, že jestliže jeden z nich zemře, umírají oba. Ano, přesně tak. Přesně tak, je to ale myšleno jinak, než je to v tom filmu, je to myšleno jako v celistvosti jednoho. Vy v sobě máte hlasy negativní a hlasy, které si dlouho, eony časů, zkrátka vůbec neuvědomujete. A teď si vezměte, že si člověk 3D myslí, že je tělem a zapomněl na to, že je vědomím božství, to znamená vědomím Boha, které v tom těle je. Tehdy naslouchá hlasu toho těla, které mu doporučuje útočit, a on poslechne, protože těch zkušeností má málo. A pak se diví, že svět na něj útočí, protože neví, že útočí sám na sebe, na své vlastní vědomí v druhých lidských tělech. Anebo na vybraný osud, což jsou situace, které si taky jako Bůh vybral, když se vtělil od určité doby v bodu A do určité doby v bodu B. Takže celý děj je hotový, nedá se změnit. Je to konstrukce hmoty, která je nastavená. Naproti tomu člověk 5D ví, že je Bohem, jeho tělo už mlčí. Ale pozor, ví, že druhá lidská těla, která ještě nedolezla do tohoto stavu, musí útočit a je mu to naprosto lhostejné. Tím na ně neútočí a, za prvé se mu vyhnou, anebo ty střely na něj vůbec nedostřelí. Je to stav, kterého se dočká každý. Pozor – bez usilování. Kdybyste totiž usilovali, tak byste projevovali vůli člověka. Jakýmkoliv způsobem. Proto magické stavy, kdy černí, bílí mágové usilují o dosažení čehokoliv, to je jedno, jestli majetku, nebo moci, nebo ovládnutí někoho, tak samozřejmě neví, že to dělají sami sobě v druhých lidských tělech a že sklídí to, co zaseli. Ano, oni vytvářejí karma. Karma je věc naprosto dokonalá a je mnohdy skrytá. Já vám budu vyprávět příběh, který samozřejmě pozměním, aby nikdo nepoznal, o kom to je, o čem to je. Je to příběh ze Slovenska. Budu to vyprávět jako pohádku, jo?

Žili, byli tři bratři. Měli se rádi, už byli dospělí, dospěli do vysokého věku. Rodiče žili dlouhá léta společně, ale jednoho dne se rozvedli, už v dospělosti těchto chlapců. Dvěma těmto chlapcům se dařilo dobře. Jeden pracoval v jedné vyspělé společnosti, dělal manažera, měl obrovský plat a byl zajištěný. Druhý pracoval v cizině, v západní Evropě a také si vydělal hodně. Ale ten třetí, ten moc peněz neměl a toužil po tom mít majetek a být úspěšným jako tito dva bratři. Nicméně rodiče se rozvedli, otec nakonec zemřel a maminka, která žila v tom domě, ta usoudila, že ti dva bratři jsou za vodou, jsou zabezpečení, a tak se rozhodla, že ten dům, že ponechá vlastně tomu nejmladšímu. Ti kluci, kteří vydělávali velké množství peněz, by s tím asi jistě souhlasili. Nicméně přesně podle pravidel, jaké měly být, měl by být vlastně rozdělen na tři stejné díly. Ten nejmladší to nevydržel a určitým podvodem, kdy to zkrátka podepsal za ty dva druhé bratry, získal ten dům. Samozřejmě ten člověk dneska trpí. Matka už taky nežije. A dnes ti dva nemluví s tím nejmladším, který si teď sice nese ve svém osudu dům, ale nemá bratry. A teď pozor. Mluvila jsem s tím jedním úspěšným, který do poslední chvíle, i dnes, si myslí, že svému bratrovi odpustil a že mu to vlastně nevádí, že ten dům má. Přesto se nestýkají. Nezavolá mu, nenapíše mu ani k Vánocům, nic. A já jsem se ho zeptala: „Poslyš, ty jsi říkal, že jsi odpustil.“ A on říkal: „Ano, já jsem mu odpustil, ale zkrátka jsou věci, které se nedělají.“ A pozor, to je posuzování činu druhého lidského těla. To znamená situace, kdy je velice nenápadným způsobem schovaná, když to takhle posuzujete, vaše vlastní pýcha, že jsem lepší než ten druhý člověk, který udělal tento akt. A to je vaše karma. Jestliže se k tomu takhle postavíte, potom kolem vás neustále tvoříte a jsou připraveny v tomto osudu tyto situace, kdy neustále budete vidět, jak se druzí chovají nemorálně. Pro vás to bude karma k situaci a opovržení a přehlédnete svoji vlastní pýchu. Ideální by bylo, kdyby ten člověk dokázal vnímat, a to už jsem říkala před chvílí, později v 5D stavu vy víte, že ta druhá lidská těla musí dělat věci, které dělají. Jsou pro ně v té chvíli dobré, protože musí prožít ztrátu těch bratrů. A ideální je, kdyby ten člověk dostal sílu aspoň mu napsat smsku, o vánocích lístek a dával mu najevo, že na něj myslí v dobrém a že ho za bratra považuje. A tehdy samozřejmě přes různé pocity výčitek ten, který se tam jakoby prohřešil, vy víte, že hřích neexistuje, je to jen nastavený děj, se může stát, že třeba i po mnoha letech se znovu tři bratři sejdou a prožijí si štěstí opětného setkání a smíru. A tohle je hrozně moc důležité. Ale já už jsem zase odběhla, vy moc dobře víte, jak já to mám.

Já se ještě vrátím k dotazu tady toho pana Maxe. Takže astrální rovina. Ano, vidíte to? Karma neboli útoky hmotného pána jsou nastavené na neuvěřitelné množství dějů. Ale také je tam samozřejmě nejvíce podtržen strach. A ten se týká, pozor, všech věcí, které jsou tajemné, které jsou podvoleny vůli člověka, kdy se opravdu mágové snaží o uvolnění do astrálního těla a v této fázi jim to jde. Oni to považují za něco úžasného, že umí, jak je to lehké. Ano, v současnosti je tady mnoho učitelů z magických tříd, kteří vás tahají do těchto vod, a neví, že to není svoboda, ale je to vězení. Je to obrovské vězení. Je to odpor k tomu, že nechcete žít tady a chodit nohama po této zemi a aby se vám tady líbilo, utíkáte si do světů imaginárních, a to vás chytí do pasti. A je to jenom, pozor, hra hmotného těla, která vám ukazuje tuto svobodu. Je to velká iluze.

Druhá otázka k oněm bytostem: Ať už se jedná o démony nebo nějaké magické potvůrky, kterými nás jako malé straší, že nás unesou, případně pojídači duší a podobně /čte pobaveně/, jsou tyto bytosti skutečné?

Ne, projektuje je vám vaše tělo. Jestliže je jeden Bůh, tak ten nemůže být ohrožen – nikdy -, to si pamatujte. Strach existuje pouze ve 3D, kdy víte, nebo jste přesvědčeni a v té chvíli víte, že jste tělem a jménem, a to tělo je smrtelné. Jestliže se ale přes pokoru dostanete ze stavu hmotného vědomí do stavu božského vědomí, tam to absolutně zažijete přes mnohé zkoušky, které samozřejmě vedou do tohoto stavu, do stavu nesmrtelnosti, protože jenom odkládáte tento oděv. A pak vás nezaskočí vůbec nic, ani stáří těla, nic. Dnes už to začínám vnímat, protože už samozřejmě stárnu, a vidím, jak ty moje děti jsou krásné a mám z toho obrovskou radost. Že koukám na samu sebe v jiném lidském oblečku a také vím, že až pak jednou odložím tohle staré a unavené tělo, že ho vyměním za jiné. Zase dočasné, které tady zase bude fungovat nějakou jinou dobu, což je absolutní božská spravedlnost a ta je dokonalá. A ten, kdo se bojí, se ještě nenarodil v tom hmotném vědomí, protože ve 3D, to znamená v předporodním stavu, v takzvaném prenatálním stavu, nemůže sledovat děj z nadhledu božského vědomí. Takže...

Pokračování otázky: Neboť i u této věci to nyní cítím tak, že nic jako démonická bytost neexistuje.

No samozřejmě.

Pokračování otázky: Že to je projekce hmoty, neboť vše je a vždy bylo Bohem. Tedy tyto nižší bytosti, entity, neexistují, jen nás takto strašila hmota. Je to pravdou, nebo se pletu?

Maxi, máš absolutní pravdu.

Pokračování otázky: Měl jsem problémy se synem, který viděl děsivé bytosti, a ty mu chtěly ublížit. Mluvil o tom, že ho koušou a opravdu to bolí. Našeptávaly mu, že ho zabijí a ukradnou mu duši. Byl z toho zprvu vyděšený, nechtěl jíst a jít spát. Zkusili jsme mu vysvětlit, že ta bytost není skutečná a že si nemusí dělat žádné ochrany, ani si představovat anděly a podobně, protože má to světlo uvnitř sebe a ta bytost se skládá ze stejného světla. Stačí, když ji s láskou přijme a kupodivu opravdu bytost zmizela. Proto se na tebe právě obracím s tímto dotazem, zdali jsou bytosti skutečné.

Nejsou, to zažijete i při nočním strašení. Uvědomte si, že ta hmota vás nechce pustit ze svého vědomí, a tak straší a projektuje tyto věci. A to tělo vás skutečně bolí, když vás kousne, nebo vám vlezde do těla a pohybuje se vámi jakoby v těle. Je to jenom projekce vašeho těla. A pokud si nebudete dělat ochrany, to znamená bránit se, protože ochranu si zase bude dělat ve strachu vaše tělo, a vy jste pasivní jako vědomí. Ale jestliže to přijmete, tak jo, tak si kousni, zkrátka souhlas zabíjí ego. Ego je odpor, to znamená prožitek s odmítnutím. A většinou při těchto nočních strašeních je to samozřejmě útok

a posílení hmotného vědomí. V současné době je na planetě velice mnoho mágů obou dvou hladin a těm se samozřejmě ten život nelíbí. Mágové černí, ti to chtějí změnit, aby ho ovládli a měli to pod palcem. A bílí, ti vidí zlo, myslí si, že jsou lepší, tam je pýcha. A samozřejmě ještě emocionálně útočí proti zlu. Útok vedený i přes meditaci, aby se něco změnilo, je vyjádřením nesouhlasu s dějem, což je jejich karma, a oni si to vůbec neuvědomují. Ano, každá jednotlivá buňka se musí zachránit sama svým vývojem a je už vlastně dávno zachráněná. Akorát se čeká na bod v časoprostorové křivce. Ano, vezměte si, že jestliže posloucháte, nebo Maxi, ty posloucháš se svojí ženou a máte dítě a už vám věci docházejí a budou vám docházet i samy, už Ivu nebudete potřebovat. Já jsem přišla jen na takový start, jsem takový startovací knoflík, kdy jakmile se zklidníte z těch největších odporů a pochopíte věci tak, jak pracují, tak se stáváte božstvím. A tehdy jakákoliv otázka, kterou si v sobě položíte, vám dá přesně odpověď tak, jak je. V Jednotě. Není čeho se bát. A vy už potom svým dětem můžete opravdu vysvětlovat všechno. Oni se k vám samozřejmě jako děti pro posun narodily a dokážou si nechat poradit.

Ahoj Ivanko, dnes jsem se setkal po dlouhé době se svým známým, o kterém jsem ti kdysi psal. Chlubí se svými magickými schopnostmi, já ho beru jako kolegu chlapa a neřeším jeho magické pohnutky. Vyprávěl nám všem o svých zážitcích, kdy odebírá karmu, léčí lidi, které doktoři vyléčit nedokážou. Konverzaci jsem pouštěl jedním uchem tam a druhým ven, až jedna věc, kterou říkal, mě zaujala, a tak jsem si řekl, že se tě na ni zeptám. Vyprávěl o tom, že někteří lidé se nemusí znovu inkarnovat, samozřejmě to opět myslel v magickém pojetí, avšak jsem si řekl, že se tě zeptám, zdali všichni z nás se budou dál a dál inkarnovat a absolutně nic to nezmění, neboť dle mého kolegy on umí zastavit své inkarnace a znovu na svět nechodit. Vzpomněl jsem si na dávné vyprávění, kdy jsi vzpomněla svou inkarnaci z doby Atlantidy. Patřila jsi do skupiny bílých mágů a taky ses rodila dál a dál nehledě na své činy nebo tužby. Všichni se stále budeme rodit dál a dál, je to tak, ať chceme, nebo ne?

Samozřejmě, Maxi. Výborně. Ano, každá třída, a to jsem vám vysvětlovala, ať je to sedmá – černá magie, osmá, tak víte, že ta jakoby oslovuje bílé mágy, anebo devátá, každá třída má, když se dívá na jeden jediný děj, jinou vysvětlující pravdu, a ta je pro tu třídu podstatná. On nemůže pochopit pravdu tvoji, kdybys mu vysvětloval věci, a to je super, že mlčíš a pouštíš to jedním uchem sem a tam, protože už jsi tím prošel. A už rozumíš tomu, že on to dělat musí. Ale hlavně tady v této třídě je pravda nedovyslovená. Zkuste si vzpomenout na jogíny, kteří ve 3D v Tibetu, kdekoli na světě meditovali, aby se nemuseli zrozovat. To je polopravda. Vaše božství... představte si, že jste božství, vzniknete, jste vědomí, které je hodně horké. Jenom jste vědomí, ale potřebujete něco prožívat. Není s kým prožívat, kde prožívat, a tak čekáte. Uplynou miliony let, než se vám vytvoří nosič. Vytvoří se hmota. Wow! Už mám velkou naději, jsem obalený planetou. Ale furt čekám a trvá to další miliony, stovky milionů let, než projdete různými stavy mikroorganismů, jednobuněčných organismů, zvířat, rostlin, a pak je tady konečně stav člověka. Ale ten je také velmi dlouhý, ale už vlastně proti těm časům,

co jste tam minule prožili, je kratší. Ale ještě pořád nejste tím původním, blaženým vědomím, protože ta hmota za vás převzala vedení a mává s vámi, jak chce. Ale mává dobře, abyste si prožili veškeré možné varianty a vzpomněli si na svoji vlastní Jednotu, kde vám bylo dobře. Celou tu dobu těch útoků jenom koukáte ven. Třeba když jste se teď zmínili o Atlantidě, tak Atlantida dostala od mimozemských civilizací obrovsky vysoké technologie, ale protože časoprostorová křivka na planetě teprve teď vrcholí, tak v té době před obrovskou spoustou let, kdy tady ta Atlantida byla, tady byli černí a bílí mágové jako špička. A vidíte, dobro a zlo vždycky proti sobě bojovalo, je tam ještě egoismus, i když si mysleli ve své pýše, že jsou lepší než ti černí mágové. A také když se dostane vlastně hmotné složce neboli Satanovi, který ovládá přes hmotu už i vyspělou civilizaci, musí se zdestruovat, aby se poučili. A v této době se tady narodilo mnoho, mnoho bytostí, které tam tehdy bojovali ve formě černé, bílé magie, aby se dnes dostali do stavu pokory, protože mnoho životů mezitím uplynulo. A to je strašně důležité. Ale teď se vrátím k dopovězení té otázky. Takže ano, dlouho ještě v mnoha dimenzích budete pořád ještě ve hmotné složce a budete se inkarnovat. Ale v každé dimenzi ztratíte něco, tak jako dnes ztrácíte vlastně z té tíhy hmotné složky, ztratíte zase něco dalšího a budete pořád vědomějším a vědomějším Bohem. A teď řeknu plnohodnotnou větu. Když jsem teď mluvila o těch jogínech, kteří meditovali, aby se nemuseli inkarnovat, tak je to, ano, oni se nebudou inkarnovat, ale, pozor, hi, hi, po osvícení ve stavu 3D. A toho se vždycky zase bojí jenom ten Satan. Ten vám podkládá tyhle odpory. To znamená, že jsou klamáni, ano bílí a černí mágové jsou klamáni svým hmotným pánem – Satanem – a nemohou pochopit to, že se inkarnovat dál budou a že se nedá odebrat karma. Karma totiž nepatří Bohu, karma jako odpor patří hmotě a hmota je dobrý nosič. Vaše tělo je něco jako když si vlezete do auta a jedete v něm dál, a pak z něj zase vystoupíte. Člověk 3D z něj nemůže vystoupit a považuje se za auto, když to teda jako zlehčím, nebo to přenesu do jiného významu. Teprve později zjistí, že je tím, kdo může z toho auta vystoupit a běhat svobodně po svých. A to je to, oč tady vlastně běží. Takže ten člověk žije v iluzi své třídy. On se vytahuje, on se předvádí, neví, že ubližuje v této fázi druhým, protože má domluvenou úroveň toho, s kým se setká, a i ti, kterým zasahuje, dělá dobře, protože oni to mají ve svém osudu nastavené jako setkání. My se vždycky učíme samozřejmě ve skupinách, takže není kdo by komu kdy ubližoval. Je to pomyslná vývojová fáze, která tady je k tomu, abyste to pochopili.

Ahoj Ivanka, prosím ťa, prečo strhávanie závojev je cítiť na fyzickej úrovni ako bolesť. Ďakujem, Darinka, Malacky.

Dobře, Darinko, vysvětlím. Ano, velmi málokdy se tohleto děje při strhávání závojev u jednotlivých lidských těl, je to výjimečné. Já jsem to zažila, protože jsem opravdu 40 let musela mlčet a začal se mi rozjíždět vzpomínkový proces a samozřejmě, když přicházela shůry moje vlastní Nadjá složka, tak mi sundávala závoje. Závoje kolem lidských těl jsou okolo hlavy a je to síla egoismu. A teď si vezměte – vy se inkarnujete dloooooouhou časoprostorovou křivku a zažíváte při těchto dlouhých inkarnacích, dlouhé řadě inkarnací, zažíváte bolesti a utrpení. A při těchto bolestech a utrpeních zažíváte svá pochopení tak, že je odkládáte. To znamená, že každou tou inkarnací odložíte nějaký stupeň odporu. Prožijete si v tom životě určité utrpení, které sice není vaše, ale

vy to nevíte, vy si ho přivlastňujete. Vy jako bytost Bůh jste nikdy netrpěli, ale hmota vám nalhávala, že trpíte a vy jste si jen to utrpení přivlastnili. Jo? Museli jste, protože jste ještě nedokázali dojít do bodu časoprostorové křivky, kdy byste zjistili, že vám hmota kecá. Nejde to, musí to proběhnout přesně geniálně tak, jak to přichází. A jestliže já jsem sem přišla a měla jsem na hlavě závoje, aby mi to těch čtyřicet let nepřipadalo dlouhé, moje vědomí už přišlo ve stavu, ve kterém vlastně bylo zralé. Tak když přišel čas a závoje mi byly sundávány, velice postupně v období asi dvou let, průběžně, tak jsem potom v noci zažívala obrovské stavy, kdy to tělo, které bylo sice připravené, ale muselo si projít ve fyzické úrovni, ono to vypadalo jako když do mě pouští 380 elektrický proud. Ale oni věděli, nebo to naše Nadjá, říkám věděli v množném čísle, protože to je vlastně celek, který my tady jsme jako jednou malou částí, proto říkám v množném čísle, věděli, že samozřejmě ta hmota přežije, protože děj každé planety, v tomto případě planety Země, je nastavený. Takže tam je potom nakumulovaný ten rozjezd, jako když vidíte strmou křivku, která se vysoko zvedá, tak místo aby se to tělo mírně připravovalo, tak si zažije obrovský nápor. Ale já zase navíc mám mnohonásobně sníženou citlivost na bolest, tak i to tam bylo jakoby zmírněno. Takže proto je to jako utrpení. Každým tím životem si projdete a odkládáte nějaký odpor hmoty svého těla v bolestech, které i splatíte samozřejmě nemocí a to je vykupováním se, probíráním, je to porod. A každý porod bolí.

Já jsem teď dostala od Evičky, ta paní se jmenuje Evička, krásný pořad, který byl natočen na Praze 2, a bylo to o pánovi, který žil před, ježiš teď si to neumím, 200 lety, skoro 150 lety a je to o panu Priessnitzovi, jestli jste byli někdy v Lázních Jeseník. Já jsem letos byla v Beskydech, a proto mě to zaujalo a když jsem teď ležela nemocná s covidem, tak jsem si celou tu nádhernou relaci 5,5 hodiny poslechla a bylo to velice krásné. Dostala jsem k poslechu odkaz od té paní Evy, já jsem jí potom poděkovala a ona mi k tomu napsala krásný dopis.

Ahoj Ivanko, to mě potěšilo, že tě to také pohladilo. Při poslechu první části jsem musela úplně přestat pracovat a nechala jsem projít svým tělem nádherné dojetí. Slzy mi stékaly a já byla opravdu moc šťastná. Toto vnímám jako stav blaženosti, že jsem slyšela z jiných úst to, co si prožívám v přírodě při procházkách a s pejskem. V této hře bylo obsaženo úplně vše, vše, co nás učíš a co vysvětluješ. O vodě, která je základem života na Zemi, o vnímání a využívání času, který je nám dán, o přáních a chtění a o pýše, o nespokojenosti s tím, co nám život dává, o touze a urputnosti za každou cenu pomáhat druhým a sám sebe zničit, rozdat se, přitom nebýt s nejbližšími, kteří nás také potřebují. Ráda bych se tě zeptala na depresi, která zde byla také lehce zmíněná a mě zaujala jedna věc. Pan Priessnitz vysvětloval pacientům, že než nastane úplný uzdravovací proces v organismu, je třeba mít trpělivost, že v průběhu uzdravovacího procesu dojde i ke zhoršení zdravotního stavu, ke krizi a mohou přijít i deprese. V současné době trpí depresemi na zemi veliké množství lidí. Lidé to považují za něco zlého a já si nyní uvědomuji, že je to právě uzdravovací přechod od nevědomého žití k vědomému. K najití

sebe sama, tedy Boha samotného v sobě samém. Depresemi trpěl i pan Svoboda, úžasný skladatel, pan Brodský, Petr Muk, ze současně žijících např. Marek Vašut. Všechno jsou to velice nadaní a z hlediska hmoty velice úspěšní lidé ve svém oboru. Slyšela jsem nedávno rozhovor s Markem Vašutem, který se vyjadřoval k současné situaci a mile mě překvapil, kam svým vědomím došel. Jak to, prosím, vidíš a vnímáš ty? Děkuji, Eva.

Ano, výborně. Já jsem vám vysvětlila, že vlastně člověk, když udělá ve svém životě odpor, to znamená, přijme od svého těla odpor, stává se hmotnou složkou, tehdy nastává platba po nějakém čase, když něco pochopí. Ten, kdo potom brojí proti té nemoci, ano, on se sice jde léčit, ale odmítá ji, nevidí ji jako dobrou věc, jako přijetí. A uvědomte si, že vlastně pan Priessnitz nebyl léčitelem v tom smyslu tak, jak mluvíme o léčitelství. On nezasahoval do karmy, využíval pouze vlastnosti vody a vodoléčby, protože viděl, že třeba laň, která si poranila nohu, se každý den chodila s tou nohou namáčet do vody a za pár dnů se jí rána zahojila. On sám zjistil, že vlastně teplými a ledovými obklady, které se střídají, se vypudí z těla ta vzpomínka, ta energie a oživí se. A to tělo si musí pomoci samo. Ale pozor, ne každý, a v té době to nebylo možné, ten uzdravující proces je ale o tom, že ho přijmete celý takový, jaký je. Dnes vám doporučuji být rádi za to, že tu nemoc máte. Já vím, že je to těžké, zvláště když jsou třeba ty choroby některé jakoby hodně, ale hodně závažné. Nemoc je vlastně doba na to usebrání se a prohlédnutí si zpětně toho života. A pozor, je to také šance, jak vám zastaví minulostní odpory, které tam jsou a podobné reakce, které v těle byly. Jestliže je člověk déle nemocný, vezměte si, že za 21 dní, když se chováte jinak, tak se vám změní proces. Máte jiné reakce ve stejných situacích, které byste dřív nedávali. Vysvětlím. Zkuste si představit agresivního, vzteklého člověka. Člověka, který na všechny křičí, je rozčilený. Takový člověk, když pak bude mít třeba dva, tři měsíce neustálé zvracení, žaludeční problémy, žlučnickové problémy a bude mu hrozně blbě, tak nemá čas na to bouřit, je stažen do sebe. On bude rád, že si někam zaleze a že nezvrací a že je aspoň chvíli v klidu, ale ten mozek při této nemoci, při tom oddychu... Ta nemoc mu pomáhá, aby se oprostil od podobných stavů v minulosti a také mu tam samozřejmě programem jede to, jak to bylo zbytečné, jak žil. Jo? To jsou věci, které v sobě máte nastavené ve svém vývoji a je nutné je prožít. Proto je každá nemoc dobrým prostředkem k pochopení něčeho a také k vyplacení se ze stavu hmoty. Později budete velmi, velmi zdraví, až se vymaníte z egoismu.

Já jsem zrovna včera četla nádherný článek, dokonce nějaký Čech to je, nějaký inženýr. Teď nevím, z jakého města je, tuším, že z Brna. Zjistili, že existují buňky, odontoblasty a ještě i jiné blasty, jsou to vlastně zubní jakoby buňky, které když se vloží třeba do postiženého zubu, nevím čím, tak že vám ten zub doroste. A teď pozor. Ano, my teď jako lidstvo budeme prohlížet hmotnou složku, co všechno ta hmota bude umět, když jí budeme umět velet. Pozor, má to pomalé vkládání, tak jak planeta pluje, tak je v tom spousta podmínek. Nedožijí se toho ti, kteří by na tom chtěli, dejme tomu, vydělat. Teď se to bude teprve objevovat, bude se to zkoušet. Ta planeta poletí, bude to trvat třeba pět, deset, patnáct, dvacet, třicet let. Pak to tady bude úplně pro všechny. Teď ten, kdo by na tom chtěl vydělat s myšlenkou, že mu z toho poplynou do jeho vlastní kapsy veliké

peníze, ten se toho nedožije. Zúčastní se jako jedinec výzkumu podle svého stupně egoismu, ale bude se to využívat pro všechny stejně, až odpadnou finance. To znamená peníze, platební systém, který se teď pomalu a jistě bortí. On se musí zbortit, vše je k tomu připravené. A budou ještě další děje, které k tomu dopomohou a je to perfektní. Už jsem vám vysvětlovala, že peníze jsou tady proto, nebo byly tady proto jako dobrý učební prostředek pro vývoj ega a jeho odložení. Jasně, lidé nejsou schopní třeba pracovat zadarmo pro druhé. Těch je velmi, velmi málo. Anebo třeba umírňují, třeba i jsou schopní pracovat pro druhé, ale teda je to v horší kvalitě. Vy v sobě máte každý jiný stupeň egoismu. Ale rozebrali jste si děj a je nutné sklidit zkušenosti. Hmota vám jednou bude sloužit všem, ale teprve tehdy, až budete čistým Bohem, který bude jenom plout na hmotné složce. Takže všechno se samozřejmě tady měnit bude a mění se to správně vývojem. Lidé, kteří trpěli depresemi, teď jsi tady, Evičko, zmiňovala třeba pana Svobodu, pan Brodský, Muk. Ano. Tito lidé měli ještě samozřejmě své egoismy, protože nadání a takovéhle obrovské vlohy v uměleckých kruzích je samozřejmě nadání, které vkládá bílá magie. A pozor, je to proces, kdy vám samy chodí nápady a ti lidi vědí, že tam ty nápady chodí, ale pak najednou třeba přestávají chodit a oni se nespokojí s menším množstvím, nebo se tak necítí sami v sobě tak dobře, jako to bylo dřív. A je tam takové nějaké odmítání, které je nastřádané. Člověk, který chce být pro všechny tím nejlepším, vlastně hodnotí sám sebe jako špatného. A to je základem pro depresi anebo že se děje špatná věc, špatná situace. Jo, to je hodně časté.

Dobrý den, zvláštní to doba, kterou teď prožíváme. Já osobně jsem jak na houpací, a musím víc odpočívat než kdy jindy. Chodím do práce, u nás ve výrobě home office nejde, i když bych to brala. V současné době se potkávám s mnoha lidmi jako by byli cizí. Jejich názory, jejich energie... někdy je opravdu hodně těžké s nimi vyjít. Přijdu z práce a po lahodné kávě, světe div se, sebou prásknu na pohovku a musím si zdřímnout. Dřív jsem byla plná energie, zvládla jsem hodně práce okolo. Pomáhám dcerám hlídat vnoučata jak to jde, doma se snažím, aby bylo vše jakž takž, máme zahradu, včelaříme, prostě se nenudím. Poslední dny ale chodím jako ve snách, jako by má hlava byla jinde. Ano, přítomný okamžik, vím, ale pořád jsem vtahována někam jinam – venku i doma. Čím víc se blížím sama k sobě, chci být v klidu, tím dostanu z venku větší facku. Co se to děje? Někdy se mi chce křičet, někdy utéct od toho všeho. Říkám si: „Jsem blázen“ Ne, jen chci žít opravdový život v lásce. Potřebuji čím dál více klidu ve svém životě. Letos mi bylo 55 a těším se z každého dne. Těším se z přírody, vše jak je kolem krásné, miluji svou velkou rodinu a miluji svůj život. Ale zítra je zase pondělí. Mám dotaz. Jak se nenechat vtahovat do hry ostatních lidí, aby se mě to netýkalo. Jak to nechat plynout, protože je to jejich život, jak se nenechat nikým a ničím rozhodit. Děkuji moc za ochotu, Jana.

Já jsem zrovna, Janičko, nedávno mluvila s jedním člověkem, který mi řekl, že... Jo, ptal se mě, kam jdu a já jsem řekla, že jdu nakoupit do Kauflandu. A on mi říká: „No to já nedám.“ Já říkám: „Jak nedáš?“ „No, to mě teda rozčiluje. To mě rozčiluje – ti lidi,

tam je hodně lidí, to je moc veliký na mě a furt ty reklamy a vánoční koledy a upozorňování kvůli covidu a... Ne, ne, ne, ne, já si radši obejdu dvacet malých obchodů.“ A já jsem se usmála a říkám mu: „Ale já to vůbec nevnímám.“ Je to člověk, který si prošel bílou magií, už z ní vychází, ale ještě prvky odporů to tělo má. Aby hodnotil něco jako dobré a něco jako, a teď neřeknu zlé, něco jako horší. Dívejte. Třeba bílá magie ta bude chodit meditovat a neví, že vlastně usedá a usilovně volá Boha z vnějšího světa, pozor, a neví, že ona je ten Bůh. Ona vlastně prožívá negativní postoje ke svému životu, jinak by nechodila volat Boha. Boha máte v sobě, není nikde venku v tom světě. A teprve přes to své tělo uvnitřnění, které budete mít, ano, vše je tak, jak je. Když se vedle mě támhle dva poperou, tak se perou naprosto dobře. Já akorát můžu zasáhnout třeba tím, že buď zavolám záchranku, anebo policii, anebo jim domluví, podle potřeby tak, jak to bude možné. Ale bude mi úplně jedno, jaký děj vytvářejí, co dělají, protože já budu uvnitřněná. Jsem tím, kdo je vevnitř a já vím, že děj a hmotná složka je nastavená proto, aby dělala to, co musí. A jakýkoliv odsudek vůči ději vnější složky dělá jenom zase moje vlastní hmotná složka, tzn. můj egoismus. Slovo, které tady bylo použito: „chci žít obyčejný život“, už je usilováním. Ten obyčejný život plyne a je tady kolem vás. A tím, že ho odmítáte, chcete jinak obyčejný život. A to je to, co si potřebujete uvědomit. Vše je, jak má být. Teprve tehdy si uvědomíte, že když půjdete do obrovského davu lidí, tak nebudete vnímat žádné negativní pocity. A když budete dlouho někde sami zavření, bude vám taky strašně dobře. Váš stav se nemění na vnějším stavu světa. Je to vaše stálá energie, která nemůže být ničím narušená. Hmota je iluze.

Milovaná Ivanko, moc děkuji za cvičení Feldenkraise, je úžasný. Koupila jsem si od jedné cvičitelky a není tam žádný náznak bílé magie.

Já to tam taky nevidím. Ale pozor, samozřejmě už jsem vysvětlovala, že kdyby náhodou někdo z těch léčitelů ještě bílý mág byl, tak tam bude vsunovat svoje věci, ale pan Feldenkrais rozhodně teda to tam nemá. Jde o pozorování stavu a vlastně o hodnocení toho, co byste si mysleli, že dokážete, a pak zjistíte, že to nedokážete, anebo že dokážete víc. Ale to už je na porovnávání stavu. To není bílá magie.

Pokračování otázky: Vnímám při každém cvičení, že se vše ve mně mění. Na jaře při józe jsem cvičila doma a zapomněla jsem vrátit nohy k sobě a rychle vyskočila. Hi, hi, hi a už jsem vstala a věděla jsem, že přišla platba. Pohnula jsem si kyčlí a cítila jsem, jak se tře kost o kost. Já se smála a říkám si: no jo, tak platím. Platila jsem půl roku, chodila jsem jak Peyrac. Třeba po jízdě autem nebo delším sezení, když jsem to musela rozchodit a jen jsem přijímala, že si to zasloužím, a tejpovala a tejpovala. A do té doby, než jsem začala cvičit Feldu, po pár cvičeních, kyčel nebolí. Při cvičení vnímám, jak se vše mění. Ke konci cvičení a když se máme podívat do těla, co se v něm změnilo, vždy cítím srdce, jak vibruje, nebo žhne. Cítím každou buňku v těle. Někdy i během dne cítím, jak se rozvazuje vásána, začnu rychle dýchat a vše se rozpouští a tečou slzy a vše odchází tak, jako když jsem byla u tebe na Slunečnici, a je to neskutečná milost.

Dřív jsem cvičila jógu – jednou jo, jednou ne, vždycky s přestávkami a s Feldou je to jiné, tam se každý den těším. Baví mě, jak tam není snaha. Je to lehkost. A v lehkosti se to cvičení odehrává a vnímám, jak Felda jde do hloubky. Děkuji, děkuji za vše, s úctou a láskou tě objímám.

No, já mám stejné pocity. To je bomba. A pozor, já, která jsem nikdy necvičila, jógu možná dvakrát, třikrát do roka, tak teď, teď cvičím každé ráno. Vstávám ve čtvrt na sedm a tři čtvrtě - hodinu - trvá ta lekce a je to moc hezké. Měním si ty lekce. Koupila jsem si asi patnáct a teď ještě i cvičím jednou týdně, při nahrávce jsem si zaplatila až do konce roku a je to naprosto úžasné. Jakmile tělo pochopí, při odpočinku tělem projede obrovská vlna blaženosti, tak jak se svaly uvolňují. Protože vy ani nevíte, že třeba když vás nic nebolí a jste jakoby ve stavu zdraví, tak nevnímáte, že vaše tělo reaguje při běžném životě – v práci, v rodině, v různých očekáváních anebo odmítáních, jemných, ne intenzivních – vám tělo tuhne, ono pracuje v chemii těla. To se začne uvolňovat, když vědomě pozorujete to tělo, jak to dělá pravá a levá polovina, a která v tom je lepší a která je pro vás výhodnější a příjemnější. A jedna polovina těla to ukazuje té druhé polovině těla, jak se to dělá. A ony spolu komunikují. To všechno se tam zažije, je to opravdu paráda.

Dovolím si přispět svým prožitkem z minulého týdne v této báječné době kovidkové. Sedím v práci, asi týden v kuse leje jako z konve. Dívám se ven a venku opět krásně prší. Znáte ten pocit, kdy sedíte v teple, tichu, klidu, a je vám hezky a blaženě, protože víte, že nemusíte chodit v tom dešti? No nic vám nechybí. Najednou přijde klient, asi šedesátiletý pán, udržovaný, ve velmi velmi drahém autě. Říkám mu: „Dobrý den“, a usmívám se, jako bych vyhrála v loterii milion. Působím podezřele. Ptá se: „A je opravdu dobrý den?“ Říkám: „No ano, je dobrý, proč by nebyl?“ A on se ptá: „Vy jste snad neviděla zprávy?“ Já říkám: „Ne, neviděla“, opět se blaženě usmívám. „Takže vy jste ani nic nečetla?“ Říkám: „Ne, ani jsem nečetla a vřele vám to doporučuji.“ Pán pochopil, řekl: „Čau“ v lehkém šoku z tak jednoduchého návodu, jak z toho ven. Martina.

Ano, Marti, to je bomba.

Můj rok 2020 s učením IA. Tak teď nevím – tykání, nebo vykání -, když se osobně neznáme, ale přes poslech audií, které slýchávám, že tykání je víc vyhovující, budu tykat. Ráda bych ti sdělila, že rok 2020 je opravdu na události ve světě unikátní a co teprve na události v mém světě. Pro mě to nebude kovidový rok, ale rok, kdy jsem přišla Vesmíru na kloub. V lednu 2020 se ke mně dostala tvá audia, odkaz mi poslala kamarádka, která mě upozorňovala, že to nebyla schopná poslouchat a že to zkoušela vícrát a nešlo to. O to větší zájem to ve mně vzbudilo a poprosila jsem ji o odkaz. Ačkoliv se má začínat Starými Křečany, tak po jejich rozkliknutí a zjištění, že je to několik hodinových audií a ne v moc dobré zvukové kvalitě, a to hodně audií poslouchám jako kulisu u různých činností a v případě špatné kvality zvuku to moc nejde, jsem po krátkém poslechu

zjistila, že takto to poslouchat nepůjde. Ale už v ten čas mě několik myšlenek zaujalo, a tak jsem zkusila najít si nějaké jiné na youtube.

Já teď do toho něco vsunu. Ano, i tohle je dobře, protože ti, co by neměli moc velikou trpělivost to poslouchat, tak si odběhnou. A možná že... vlastně, vezměte si, že i netrpělivost je záležitostí egoismu. To znamená, tady se trošku vlastně odstrkává silné ego, které by nemělo tolik trpělivosti, aby si vyposlechlo něco, co má. Všechno je nastaveno pro každé lidské tělo. A i tenkrát, když se ta audia natáčela, nebo ta videa, tak to byl pán, kterého jsem neznala, domlouvali to lidé, kteří tam byli a já jsem v těch prvních momentech o tom ani vůbec nevěděla. Ano, stála tam pro mě nějaká trojnožka hi, hi, ale já..., vy víte o mně, že já se v těchto technikách absolutně neorientuji. Nerozumím facebooku, nerozumím počítačům, umím opravdu jenom ty nejnужnější věci, které se naučím jak opice. Iva je skutečně jenom pouze kanálem a běžné technické věci tohoto světa jsou pro mě jakoby nemyslitelné, aby mě nestahovaly jakoby do toho hmotného světa. Takže já umím jenom skutečně žít. Hi, hi. Nic jiného.

Pokračování otázky: A tak jsem si poslechla vše, co bylo dostupné a bylo toho dost. A poté jsem se vrátila ke Starým Křečanům a dá se říct, že jsem si z celého učení IA sedla na zadek. Bylo tam všechno. A moje další otázky, které mě průběžně napadaly, byly zodpovězeny v dalších audiích. Postupně jsem si poslechla i všechny otázky a odpovědi a dokoupila všechna audia. Jdu zpětně, tedy mám předplatné na rok 2020. A tak jsem skoupila postupně všechny roky, nyní jsem u roku 2016 a myslím, že dojdu až na konec. Takže tvé učení mě provází celým tímto rokem. Byl to zkrátka rok, kdy k tomu mělo dojít. Tvé učení mi sedlo jako poklice na hrnec a nedělalo se mi špatně. Neměla jsem ani žádné jiné bloky, abych neposlouchala, spíše nasávám jak houba. Nadvakrát jsem se přihlásila do facebookové skupiny. Poprvé mi přišlo, že tam lidé řeší až nesmrtelnost chrousta a vše zbytečně pitvají až na atomy a brali to moc vážně, ale napodruhé jsem tam už zůstala. Teď už (?) nemám potřebu se přidávat k detailním rozborům, spíše sleduji, zda se tam neobjeví nějaká informace ze statku nebo od tebe. Až tvoje učení mi konečně dává smysl a mnohé se mi tím vysvětlilo. Poté, co jsem v jedné z tvých odpovědí slyšela, že někdo může i během jedné inkarnace projít oběma magiemi, se mi před očima odvíjel film mého života, kdy po shlédnutí filmu před patnácti lety prý podle skutečné události V moci d'ábla si se mnou pohrával Satan Ego, jsem se po dalších letech dostala k bílé magii – přání, modlitby, ovládání myšlení a podobně. Stále více jsem si uvědomovala, že ani tohle není ono. Modlit se k někomu pro něco mi přišlo vždycky divné, usilovně si přát také, a i když mi docela šlo ovládání myšlenek, vnitřně jsem věděla, že to není ono. Stejně tak, když jsem si párkrát nechala kamarádkou vyložit karty a cítila jsem, že slyším jen to, co slyšet chci. A taky jsem si uvědomovala, že téměř od jaktěživa vnímám, jak je lehké ovládat druhé. Vždy jsem je uměla směřovat svým směrem a toto všechno jsem už nechala, jelikož mi to přišlo nespontánní. Do toho jsem si vybrala DNA,

keré nejde s davem. Jak říkám, na světě jsou občani a ovčani. Ovčani potřebují být v systému, mnozí si to ani neuvědomují, potřebují ohradu a nahánění do stádečka. Podivovala jsem se nad tím, že to nevidí a je, tyto lidi, lehce ulovili na virtuální svět a povrchnost a neuvědomují si, že je jen záměrně odvádějí od cílové myšlenky ve smyslu hlavně, člověče, nepřemýšlej, ještě bys na něco přišel. Tady máš zábavu, nestarej se... a já měla pocit, že vidím za matrix. Ted' už vím, jak to bylo a můj pohled byl nespravedlivý.

Výborně.

Pokračování otázky: Asi bych tu mohla vypisovat spousty dalších příkladů, které jsem dříve viděla jinak. Navíc ani nemám na tebe žádnou otázku a беру tak čas těm, co otázky mají. Takže bych ti hlavně chtěla poděkovat za změnu, kterou jsi se mnou provedla, a že to, co jsem si průběžně v životě uvědomovala, jsem nakonec slyšela ve tvých audiích, a tak již vím, kdo ve mně mi ukazoval cestu. Budu ráda, když mi dáš jen zpětnou vazbu, že mejl se k tobě dostal, nebo kdybys můj příběh někde chtěla přečíst, tak klidně. Měj se krásně, hezké Vánoce a děkuji, S.

Milá S., moc děkuji. Ano, chtěla bych jenom podotknout, že my všichni jsme jedno jediné vědomí, takže i ty díky, které tady jsou, jdou na obě strany. Ano, vědomí se osvobozuje naprosto samo. A vždycky, když nastane nějaká doba změny, tak se vždycky narodí tělo, které dozrálo v určité době pro informace, které má předat světu, a jsou připravena vlastně i ta těla, která to mají pochopit a která ne v běhu toho času. A je jedno kdy. Pamatuji si, že když třeba proběhl rok 2012 a 13, tak se mi stávalo, že v roce 15, 16, když někdo začal poslouchat audia, tak mi lidi psali vyděšení: „Ježíš, já jsem to prošvihl a už se nedostanu do 5D.“ To jsou všechno nesmysly. Ne. I kdyby dnes někdo kliknul na Staré Křečany a byl připraven, může se stát, že dnes se samozřejmě pro něj otevře to zapomenuté území, které tady vždycky je, žije ve vás, jste to vy sami. Jenom je zapotřebí uvědomovat si, kdo jste a kdo nejste a proč se věci dějí.

Ahoj Ivanko, děkuji ti pěkně za přání, rovněž tobě a celému týmu přeji pohodu a milostiplné svátky. Možná si na mě vzpomeneš z listopadových odpovědí, já jsem ten Erik, co jsme se měli setkat v Sebedraží a co dostal povzbuzení shora. There is the way. Zřejmě jsem byl pyšný, a tak se mi vrátily problémy se zdravím a snažím se to přijmout s klidem a lépe než minule. Chtěl jsem se tě zeptat, jestli mé současné komplikace jsou skutečně platbou. Budu nesmírně vděčný za tvou případnou odpověď a názor. S přáním hezkého dne, Erik.

Pamatujte si, v životě nemáte žádné komplikace. Komplikace máte jenom v uvozovkách takzvaně. Dokud pociťujete komplikace, tak je považujete ještě za špatné. Ty věci, které se dějí, jsou za špatné. Už jsem vám vysvětlovala, že abyste se posunuli, tak samozřejmě po narovnání pohledu, který někdy trvá i mnohá léta na minulostní odpor, který jste přijali od svého těla, a stali jste se tím hmotnou složkou, si musíte zaplatit a vykoupit

se. To znamená, že nemoc vám pomáhá a je také dobrá. Což je někdy hodně těžké přijmout, protože když máte bolesti anebo nějaké závažné zdravotní problémy, které vám neumožňují žít tak, jak jste žili v minulosti, tak by vás to hodně zastavilo. Hodně lidí, co to dokáže změnit a vnímat tu nemoc jako dobrou, užívat si takzvaně tu bolest, ano, slyšíte dobře, užívat si ji, zjistí, že vlastně ta komplikace, kterou vy nazýváte komplikací, velice rychle odejde. Mám velice dobrou kamarádku, všichni ji znáte, nebudu ji jmenovat, která měla, je to pár let zpátky, obrovskou platbu na srdci. Už se o ni obávali, že zemře. Byla dlouho v nemocnici, a pak dostala teda hormonální léčbu, znáte to po těch komplikacích samozřejmě nabíráte vodu, otékáte, přibíráte jakoby, ale všechno je to voda. A řekli jí, že to bude brát až možná do konce života, že se neví, jestli se to tím zastaví, ale bez toho, že určitě žít nemůže a po dvou letech braní tohoto léku, tohoto přípravku, jí paní doktorka řekla, že už to nemusí brát a že je zdravá. A ona tenkrát napsala na facebook veliké prohlášení: Ivanka má pravdu. Protože byla schopná to přijmout absolutně se vším. I s léky, i s hormonální léčbou, kterou by nikdy v minulosti nedala. I to, že ta nemoc je správná, že si to odžije. A i případný odchod, který by nastal. Jestliže se přerodíte ze slepé víry, ano, víra je slepá... Víra jsou jenom představy, kterým věříte, to jsou magické záležitosti, hlavně teda v bílé magii samozřejmě a také je to v tzv. šesté třídě, kdy věříte v Boha, v Panenku Marii a všechny tyhle postavičky, které se tam objevují v principech, abyste unesli velice těžký život. V době černé magie věříte svým vlastním schopnostem a svému tělu, že ovládnete celý svět a nevíte, že to činíte sami sobě a budete pak následně ovládáni. Černá magie je neustálý boj. Pak je to v bílé magii, která má představy, že je něco krásného a že stvoříte něco a že když si přejete, tak se vám to splní. Ano, splní se vám to, ale pak zjistíte, že ty věci, které jste jakoby vybrali z toho světa pro sebe, že je musíte někde odevzdat. Anebo, že někomu ublížily a možná zrovna vám. Tohle všechno si lidé musí vyzkoušet. Takže přijměte všechny „komplikace“ vašeho života. Ano, je to tak, jak to je. Já souhlasím. Já souhlasím i za platbu, kterou nyní mám, protože bez toho, abych ji splatil, se nemohu dostat sám k sobě, k vědomí JÁ JSEM.

Zdravím vás, milá Ivanko. Nevím, jestli píšu přímo k vám, a tak zdravím i vás, i ostatní. Nikdy jsem vás osobně neviděla, ale přesto mám velkou chuť vám napsat a moc poděkovat. Náhody neexistují a tou úplnou náhodou jsem na vás, přesněji řečeno, na video s vámi, před pár měsíci náhodou narazila. Neměla jsem ani tušení, kdo jste a o čem povídáte. Podívala jsem se a poslechla jsem si toto video, upřímně, neměla jsem potuchy, o čem povídáte. Tím to pro mě v tu dobu skončilo. Po pár měsících se situace opakuje stejně. Záměrně píšu, ale skoro stejně. Začátek byl stejný, ale náhodou jsem narazila na video s vámi a abych to měla na stříbrném podnose jasné a srozumitelné, tak jsem narazila na vaši první přednášku z roku 2011. Podívala jsem se na první díl a následovaly další díly a přednášky a otázky a odpovědi, prostě jsem vás poslouchala poctivě a v kuse celý víkend. Chci vám velmi poděkovat za jasné a velmi výstižné vysvětlení. Díky vám mi došlo tolik věcí, že jsem se cítila naprosto blaženě. Ve zkratce: můj život byl až do nedávné minulosti

jízda. V útlém dětství to začalo. Prošla jsem si nemocí, neláskou rodičů, psychickým i fyzickým týráním, znásilněním, havárií, nemocí dcery, závislostí na partnerech, úmrtím manžela i otce a dluhy a exekucemi. Tyhle události trvaly až do mých 42 let, než jsem se konečně rozhodla něco se sebou udělat. Nebudu psát, že to nebylo jednoduché, ale stálo to za to. Vyřešila jsem si spoustu věcí, odpustila všem - rodičům, partnerům i sobě. Dneska mám hezký život a nelituji ničeho. Dokázala jsem přijmout spoustu věcí bez lítosti nebo smutku. Prostě přijala jsem je, že tak byly a být měly, jinak mě nedostaly až sem.

Já to teď přeruším, výborně. Jednou na přednášce v Brně, nevím už jakého roku, tuším 2018, hned na začátku v audiu mně někdo položil otázku, že by chtěl pochopit tenhle svět. Ano, to je ryze bílomágovská věta. Pochopit, rozdrobit. Vezměte si, že myšlenky jsou nahrané ve vašem těle a myšlenky jsou hranicí mezi hmotným světem a světem Ducha. A je to to, proč tu vlastně jste a jedete jak pejsek na provázku, protože vy je máte nahrané. Ony vám pouze nabízejí, zda uděláte věci anebo neuděláte a vy se smíte rozhodnout. Tohle jde až od určité síly ega, dřív ne. Takže já jsem tenkrát odpověděla, že nepotřebujete pochopit svět. Vy ho potřebujete jenom přijmout takový, jaký je. Celý. To je pokora zjednodušeně a v kostce. Takže výborně. Moc chválím, Adriano. Tak, čtu dál.

Pokračování otázky: Jen jsem pořád cítila, že to ještě pořád není ono. Něco chybělo k mému úplnému pochopení a to přišlo díky vám. Docvaklo mi tolik věcí a souvislostí, že jsem s údivem zírala a děkovala, že už vím. Na cestě pochopení jsem sedm let a jasně, že nemám vyřešené úplně všechno, ale díky vám mi některé dílky zapadly. Díky vám jsem měla víkendový rychlokurz. Věřím, že už nebo až teď jsem byla připravena pochopit to, co jsem nechápala. Víím, že je to cesta a víím, že od teď nebudu sedět na obláčku a kynout kolemjdoucím, ale díky vašemu vysvětlení a mému pochopení jsem na své cestě ještě raději. Mám pár drobností, kterým ještě nerozumím anebo nevím, proč mám, ale věřím, že i na ně přijdu. Věřím, že budu mít možnost a příležitost se s vámi setkat osobně a poděkovat za to, co děláte. S úctou a láskou srdečně děkuji, Adriana.

Já také děkuji, Adriano. Ano, stačí pouze přijmout, že se staly věci tak, jak se staly. Protože to, že jste prošli a dokázali jste je přijmout, bylo dobře, anebo jste je nedokázali přijmout, to taky bylo dobře, protože pak se opakují. Uvědomte si, že vaše skutečná realita je vědomí celé planety. Pozor, ono to přesáhne. Vědomí je celého vašeho Vesmíru, což dneska nemůžete pochopit. Hezky krůček za krůčkem poznáváte realitu své vlastní veliké osobnosti Boha. První krok je ten, že zjistíte, že matka hmota, hmota obecně, v celém Vesmíru vás jednou porodí. Tedy propustí ze svého zajetí odporového stavu. A proto je vždycky úžasné a dobré všechno to, co se stalo, abyste zjistili sami o sobě, jakou jste měli reakci. Poznáváte, jakou má reakci vaše hmotné tělo. Vy to nikdy nemůžete vědět. Zažijete potom stav, kdy jste v dřívějších momentech obrovským způsobem běsnili a najednou je ticho. A vy s údivem, ne na to, co se děje ve vnějším světě, shlížíte na to, že tělo mlčí. A to je krásný pocit.

Ahoj Ivka, zdravím tě. Jsem tu opět se svým zvidavým dotazem a svými zkušenostmi. Můj dotaz se týká cyst nebo nádorů v prsou. Konkrétně v levém prsníku. Našla jsem si pár odpovědí v minulých přednáškách, že se to týká nejspíš lítosti do hmoty – k sobě nebo dítěti – což je asi můj případ. Taky jsi mluvila o zášti a z toho plynou pak nádory. Já jsem si všimla, že tento problém mají často především ženy po soudních sporech, dlouhodobých rozvodech, těžkých obdobích. Najednou, zrovna když už se jaksi smířily se situací a začaly fungovat samostatně a uklidnily se, bum! a je to tam, přijde platba. Mě by zajímalo, nakolik to má třeba souvislost s těmi soudními procesy. Jestli je tam nějaké přepojení s rozvodem, taháním se o děti a soudy.

Ano, samozřejmě. Vezměte si, zjistíte, že muž má milenkou a že chce odejít. A vy to nedáváte. Láska je, že ano, pokud chceš, odejdi. Máte pocit, že se vám zhroutil celý svět, ale dokud mě má někdo rád, tak ať je se mnou. Pokud mě nemá rád a má rád někoho jiného, tak ať odejde. To je vaše láska. Váš život může pokračovat v naprosté harmonii. Pokud nebudete viset na tom těle toho svého partnera, v tom smyslu jako osobě, která u vás bude vedle vás. Ale on by vám v té době nebyl nic platný, protože by jistě myslel na něco jiného a chtěl stejně odejít. A tak by nedělal dobré věci, aby se vám znepríjemnil. A pak také třeba visíte na společném majetku, který jste vybudovali, anebo pouze na zvyku, že někde žijete a měli byste se odstěhovat. Dvakrát člověk nevstoupí do stejné řeky. I kdyby ten muž s vámi zůstal, bude mezi vámi vzpomínka na dobu, kdy to tak nebylo. Kdy jste řešili tyhle věci a už možná nebudete mít takovou sto procentní jistotu v to, že patří jenom vám. Vám nepatří ani vaše tělo, natož druhé tělo člověka. Všechno tady necháte. Všechno. Je to pouze přes smysly vašeho těla – svět, se kterým komunikujete zrakem, sluchem, chutí, hmatem a čichem – a ničím jiným. Ve skutečnosti komunikujete sami se sebou. A pokud máte dnes v osudu, že by vás někdo opustil, v minulosti jste také běsnili, takže se děj a podobný osud opakuje. Takže řešit věci tak, jak přicházejí a život plyne dál ve velké spokojenosti. Možná zrovna ten muž, a znám mnoho takových žen, které ho propustily a samozřejmě se snažily to manželství zachovat. On odešel, za pár let se chce vrátit, ale ty ženy už ho nechtějí. Ne proto, že by ho neměly rády, ale proto, že zjistily, že život bez toho člověka je osvobozující a jednodušší. Takže pocity, které se během těchto tzv. bojů o toho člověka, o majetek, o svůj klid, který nechcete, o svůj styl života, který nechcete opustit, tak tam někdy probíhají skutečně nenávisti a rozhodně lítosti. V době, kdy to probíhá, se zprudka uzavírá čakra podle vyslané energie zášti. A pozor, dává vám to vaše tělo. Je to nastavené. Váš osud je nastavený, takže si to musíte prožít. To není jako že byste to museli zastavit. Jestliže to v osudu máte mít, tak máte v osudu a v DNA zapsáno úplně všechno. I případnou rakovinu. Případný nádor nebo cysty. A je to skutečně, až se věci uklidní, všechno projde a měli byste žít v klidu, tak pak jste nemocní. Takže když byste povolili tomu člověku, ať jde do své zkušenosti – ano, zamiloval ses, jdi – i ten muž obrovsky riskuje, jde za cizí ženou poblouzněn svým egoismem na úkor stavu rodiny, svých dětí, svých zvyků, svého majetku, který tam má. Chování své ženy – tam je úklid, to, co umí uvařit, to, jak se umí bavit, jak se umí... Uvědomte si, že když je člověk zamilovaný, tak se většinou chová líp, než by se běžně choval. Aspoň u většiny lidí to

tak je. Později se objeví i jiné vlastnosti, které tam dřív nebyly. A ten muž zjišťuje, že když by se mohl ještě jednou rozhodnout, tak by to rozhodně neudělal. Ve vyšší věku ještě ten člověk má za sebou své děti, které tam jsou, a ten partner je nemusí přijmout. Tam je hodně, hodně komplikací z jedné i z druhé strany. To všechno všechny ty lidi poznamená. Nejenom tu ženu, poznamená i toho muže a jeho další partnerku a děti, všechno, všechno. Čteme dál.

Pokračování otázky: Přijímám tuhle platbu a přesně vím, za co to mám – litovala jsem sebe i naše dítě a ten soud byl opravdu dlouhý a ještě jeden nás teď čeká. Už ale začínám víc žít přítomností a házím minulost a to, co mi udělal, za hlavu. Jsem už připravená z toho boje s mým ex být klidná. Jsem unavená, už nechci tuto únavu a boj. My jsme dokonce zašli tak daleko, že jsem na něj podala trestní oznámení za nebezpečné vyhrožování, aby si už zapamatoval, kde jsou moje hranice únosnosti a že pokud svoje chování nezmírní, zakročí prostě policie, a proto se budu bránit. Dnes mi přišlo vyrozumění z policie, že moje podání zamítli a víš, co? Mně se ulevilo...

Výborně.

Pokračování otázky: ..., že už další soud nebude. Vůbec mě to nerozčílilo, nepohoršilo, nic. Já jsem si to dokonce četla jak článek v časopisu a našla pár hrubek toho policajta, co to psal, a to mě pobavilo. Řekla jsem si: tak jo, jede se dál, nebudu se tím zabývat.

Výborně, výborně.

Pokračování otázky: Rozhodli, jak rozhodli. Snad už můžeme opravdu tu minulost nechat minulostí a při posledním soudu, který nás čeká, o svěření dcerky do péče jednomu z nás prostě budeme rozebírat spíš přítomnost a budoucnost dcerky a formální věci. To neustálé patlání se v minulosti - co kdo, komu, kdy, jak udělal - a vykládat to na sociálce u psycholožky, na policii a u soudu, to je mazec. Ještě nemám výsledky testů, jestli mám nádor nebo jenom cystičku, ale cítím klid. Já jsem si dokonce po zákroku pustila jednu tvoji nahrávku a hezky jsem usnula. Ivanko, ty jsi opravdu skvělá zaklínačka. Děkuji moc za pomoc a za tvoje pečlivé odpovědi, kterými nám pomáháš.

Ano, výborně. Klid. Víš, vy smíte klidně podat i trestní oznámení, to jenom jakoby... ale bez těch negativních emocí, bez toho tlaku. Jenom když vidíš, že to domlouvání a snaha o to zkorigovat chování druhého těla je neúnosné. A tehdy to dopadne vlastně dobře a i tohle, že jsi přijala, je výborné a je snad i známkou toho, že si nemusíš dělat starosti, že jsi to podala, protože se to vyřešilo naprosto samo. Já vám jednou, ale to asi z očí do očí, budu vyprávět náš příběh, který už je taky vlastně ukončený, s tím našim soudním jednáním. Letošní rok to nádherně uzavřel a všechno dopadlo, jak jinak, než dobře. Ale to až osobně. Někdy, až se uvidíme.

Náše milá Ivanko a buňky ze statku Slunečnice. Srdečný dík za přání k probíhajícím i nadcházejícím požehnaným svátečním dnům a jemné tvoje vyladění některých našich zažitých zvyklostí a povzbuzení do dalšího období, které nás v příštím roce čeká v našich daných osudech, které právě žijeme na této planetě. Mnoho buněk, které toto Ivančino přání četlo, s ním souzní. A i ty buňky, které ještě nechápou v ten pravý čas, pochopí podstatu tvého učení, Ivanko. Včera jsem byla na hematologii na kontrole. Výsledky jsou dobré. Čtyři měsíce si počkám na další kontrolu. Musela jsem se usmívat, jak mě včera tělo prozkoušelo, zda budu jančit anebo ne. Při vystupování z trolejbusu před nemocnicí se tělu začalo špatně dýchat, a tak jsem prstem nadzvedla na bradě roušku, aby se dostávalo více vzduchu do plic a zvolnila jsem chůzi. Tělu jsem řekla, že zvládneme pomalu dojít na hematologii. Času máme dost, ať se raději podívá a kochá se tím, jak začíná hezky sněžit a z nebe padají krásné, veliké sněhové vločky a my si tu nádheru s nimi přímo užíváme. Do schodů tělo potřebovalo třikrát odpočívat, v čekárně nikde nikdo. Sestřička změřila tlak, byl vysoký 182/112. Řekla jsem jí, že ráno doma byl fakt dobrý, pravděpodobně změna tlaku venku a počínající sněžení tento stav přivodilo. Paní doktorka mě prohlédla, vše v pořádku. Doporučila mi tlak si změřit, pokud se neupraví, mám jí zavolat. Slíbila jsem jí to. Doma jsem si tlak změřila odpoledne a večer a byl normální. Moje tělo jsem poplácala po stehnech, poděkovala jsem mu, že to tak zvládlo, usmála jsem se a dodala: vím, tobě se do nemocnice nechtělo, vid', když se podvakerát stačilo domluvit s paní doktorkou, kdy byly výsledky dobré, a tak nebylo třeba nikde chodit? Připrav se na to, že do nemocnice budeme chodit pokaždé, když to bude potřeba, díky za prozkoušení. A tak si s tělem povídám a řešíme vše podle potřeby tak, jak to okolnosti a děje vyžadují. Pěkně v klidu a míru, bez negativních emocí. Milá Ivanko a celé osazenstvo na Slunečnici, přeji vám všem hezký den, pohodovou třetí adventní neděli a radostné, příjemné prožití vánočních svátků a šťastné vykročení do nového roku. Ať nám zdraví slouží, jak má. Opatrujte se. Objímám, s láskou bábi Růža.

Hi, hi, Růženko, díky. Ano. Já si pamatuji, jak si moje maminka doma vždycky stěžovala, to bylo krásné, a říkala mi: „Tak já mám celý měsíc v pořádku tlak, jakmile přijdu do čekárny a tam čekám tu hodinu ráno, než přijdu na řadu, tak mám tlak vysoký, že může prorazit tu bedýnku, která to měří.“ A já jsem znala svoji maminku. Moji maminku rozčilovalo, že musí čekat v té čekárně třeba tu hodinu. „... a že ztrácí čas, že jí doma utíká práce. „A já jsem jí říkala: „Mami, proboha, jsi důchodce, nejsi zdravá, takže tam běž. Máš ten den na to vyhrazený, i kdybys tam čekala celé dopoledne. Vezmi si knížku, vezmi si časopis, budeš v pohodě. Tebe rozčiluje to čekání a ta představa, že bys mohla nakoupit, utřít prach, umýt nádobí a udělat něco ještě na zahrádce.“ Ano, tohle vám samozřejmě zvedá odpor na třetí čakře. Takový ten tlak, co dělat a co nedělat. Poplácet si to tělo, říct: „Jen sed', nic ti neuteče, nikam nespícháme.“ Vše je pod naší kontrolou.

Dobrý den, Ivanko, mám na tebe dotaz ohledně depresí. Po čtyřech letech se mi k mému údivu vrátily stavy velmi podobné depresím. I když znám tvoje učení a vždy mi mnoho pomáhalo, nedokážu si s tím teď poradit. Do stavu se dostávám po nesouladech s partnerem. Doprovází to ohromný tlak v hlavě a je mi celkově špatně. Jsem jako v jiném světě. Když to nejhorší přejde, připadám si jako po vystřízlivění. Zřejmě mi něco uniká z mého bytí a toho, co mi skrze tyto projevy tělo ukazuje. Vzájemné dohady a nedorozumění s partnerem nás mrzí a vztahu škodí. Moje stavy poté ještě vše více rozhodí. Ocenila bych tvou radu, jak si ten tlak v hlavě a celkově stav vysvětlit. Děkuji mnohokrát.

Tak, já to tady přečtu někde znova, jo? Do stavu se dostávám po nesouladech s partnerem. Je to něco, co se ti nelíbí samozřejmě. To odmítání. Stav deprese znamená, taková ta tííííha, která si na tebe sedne, že se něco děje špatně. Tady si vás v této době musí tělo prozkoušet, jestli přijmete v pokoře všechno tak, jak se děje. I v představě jakoby toho, že dojde k rozchodu. Vy se vlastně potřebujete postavit k těm problémům čelem a říct tomu partnerovi: podívej se, něco ti řeknu. Tohle se dá vyřešit takhle, takhle a takhle. Musíme najít nějakou zlatou střední cestu. A pokud ji nenajdeš, já tě tak miluji, že jsem ochotná, když se ti to se mnou nelíbí a nejsi se mnou šťastný, ten vztah ukončit. Vy musíte přijmout i tu nejhorší variantu, která se naskýtá a s tím i samozřejmě změnit styl života a všechno. Když tohle uděláte, nebude vás druhé lidské tělo, které je ovládáno stejným fyzikálním zákonem hmoty, zkoušet. To, co vaše tělo neumí, to znamená, neumí dát třeba hádku, nebo rozbíjet, nebo ten nesoulad s partnerem, jak to nazýváte, tak vám to bude vždycky ten partner dělat. Bude. Je to vaše odmítání něčeho, co se vám zobrazí. Vy si zobrazujete... Vaše tělo, za které se považujete, vám zobrazí, že je něco špatně. Ale druhé tělo, to je stejný Satan, to ví, takže znovu hodí nesoulad. Když přijmete absolutně všechno, i to, že se rozejdete, budete v klidu, nebudete běsnit, to druhé tělo to bude podvědomě vědět. Zůstane v klidu. Pak už stačí, že se domluvíte. Anebo nedomluvíte. Ale neberte to tak, že je v sázce a že vás nabádám k tomu se rozejít, tak to není. Tak to není, vy máte vždycky udělat všechno, aby to tak bylo. Ale musíte tomu druhému hmotnému tělu říci: buď přestaneš anebo se budeme muset rozejít, protože já nechci, abys vedle mě trpěl. Záleží taky, co řešíte. Jestli jsou to nějaké důležité věci, nebo nějaké drobnosti a nepodstatné věci a jenom dohady, že jo.

Ahoj Ivi, prosím ťa, eště jedna otázka. Bloky sú v hmotnom těle a sú hmotné, lebo sú nehmotné? Ďakujem, Darinka.

He, he, he, he. Tak, rozebereme si to postupně, abyste byli v obraze. Už spoustu věcí víte. Co je to hmota? Hmota nejste vy. A hmota má vlastnost odporu. Když to vezmeme fyzikálně, tak všechno tady má svůj kmitočet a svůj odpor. Cokoliv se dá změřit v odporu hmotného, třeba kabel... Když půjdete na plazmu, na plazmě se dá nastavit frekvence na zlikvidování jakéhokoliv viru nebo bakterie. Protože všechno se dá změřit ve své frekvenci, ve svém odporu hmoty. A lidské tělo se vývojově mění. Hmota planety se mění. Lidské tělo má jiné vlastnosti a jiné odporové stavy, než mělo před 100, 200, 300, 1000, 2000, 3000, 12000... lety. Protože se vyvíjí. I ta hmota se vyvíjí ke své

dokonalosti. A tu jste si oblékli. Proto dnes velmi mnoho lidí najednou chápe to, co dřív k pochopení nebylo. Ale přesto někteří, kteří nemohou slyšet, mi nebudou vůbec rozumět. Vůbec. Protože samozřejmě nedorostli do těchto stavů vědomí, takže si myslí, že mluvím o něčem jiném a nebo úplně nesrozumitelně. Budete mi rozumět jenom vy, kteří jste prošli dlouhou časoprostorovou křivkou a jste připraveni odložit veškeré egoistické stavy. Moc, pýchu a podobně. Nenávisti, lítosti, kritiky. Zjišťujete, že je vlastně všechno jinak. Tělo vám nabídne odpor, takže bloky jsou v hmotném těle, a zadržuje vás jako vědomí, protože si myslíte, že jste to vy, kdo ten odpor vytváří, a automaticky podlehnete. Ta hmota vás vězní. Později, jakoby při dalším vývojovém skoku, už začínáte cítit, že tam je dvojí vědomí. Že tam ten Bůh je, ale že hmota vás třeba ještě nějakým způsobem ovládá, ale už má takzvaně zpoždění. Že ona už pomalinku odumírá. To jsou reakce, kdy při nějaké dramatické události zareagujete v klidu, ale pak se třeba rozpláčete za rohem, nebo ujedete 5 km od události, která vypadala, že zemřete, ale pak se to vyřešilo na té silnici, ale za 5 km se začnete klepat. Až za nějaký čas. To je takzvané zpoždění, ona má tzv. dojezd, ale později s vámi nehne nic, protože vy jste neustále žijící vědomí a nemůžete zemřít. A i když to tělo odkládáte, žijete dál. Víra je slepá. Víru mají hladiny všech mágů a lidí, kteří ještě nevyrostli ani do magie. A je to berlička, není reálná. Ale vy už pak víte. Vám už vlastně nemusí tělo předkládat spoustu věcí, protože už jste s ním dokomunikovali do stavu, kdy víte, kdo jste vy a kdo je ono. A ono potom už mlčí. Už vás poslouchá a slouží vám. Takže bloky patří do hmotného těla, Bůh se zablokovat opravdu teda nedá.

Milá Ivanko, tento dopis má být hlavně o lásce a vděčnosti. Narodila jsem se do rodiny se dvěma bratry. Rodiče se rozvedli a dva roky na to zemřel dědeček a my jsme se s mamkou nastěhovali k babičce. Tady začaly těžké roky. Byla jsem v pubertě a nevěděla si moc rady se sebou, svými emocemi kolem rozvodu i soužití s babičkou. Nebyl prostor na nějaké zpracování všech těch událostí, byli jsme tři děti. Babička truchlila, mamka se vzpamatovávala z rozvodu a lavírovala mezi babiččíným řádem a svým způsobem vedení domácnosti. Do toho dělala na směny v nemocnici. My jsme jezdili jednou za čtrnáct dní autobusem do Brna za tátou. Nechtěla jsem nikoho obtěžovat, litovala jsem maminku, babičku i sebe, byla našťvaná na tátou, a tak jsem si vyrobila sebepoškozování, atopický ekzém, a pak i pád na kole, kde jsem skončila s oběma rukama v sádře a chodila jak robocop. Záchranou pro mě byla maturita a nový život v Brně. Vždycky jsem milovala hudbu, dávala jsem jí všechno mimoškolní čas. Na housle jsem se učila u ne příliš dobré „učitelky“, která mě naučila špatné základy a já jsem tak moc chtěla hrát, že jsem si vyhledala jinou učitelku a dřela jsem, abych dotáhla ten zanedbaný čas a abych se mohla přihlásit na konzervatoř. To se mi nakonec opravdu povedlo. Nastoupila jsem do ročníku se spolužáky o několik let mladšími, ale já měla chuť všechno dohnat. Současně jsem nastoupila na univerzitu, kde jsem ale brzy skončila, protože mi studium nedávalo smysl. Po pár měsících na konzervě mi řekli, že základy, které mám

špatně naučené, se budou těžko předělávat a jestli v tom vlastně chci pokračovat. Mně se najednou zhroutil život. Přestala jsem hrát, nebyla jsem toho schopná. Vzala jsem housle do ruky a rozbřečela jsem se, protože jsem měla pocit, že vše, co zahrají, je špatně. Nevěděla jsem, kdo jsem, když nejsem houslistka a co mám vlastně v životě dělat? A tehdy jsem zažila rozbřesk. Byl to zážitek, kterému jsem porozuměla až díky tvému učení. Byla to chvíle, kdy jsem nebyla sama sebou. Přišla obrovská, nádherná záplava energie a informace, že nejdůležitější ze všeho je láska. Najednou jsem věděla, co mám dělat. Věděla jsem, kteří lidé mě milují a já je a věděla jsem, že se začnu starat o své tělo ne pro to, že bych měla, ale protože to chci pro to tělo udělat a že mi v něm má být dobře. Když to odešlo, byla jsem jak opařená, nechápala jsem, co se stalo. Čekala jsem, jestli se mi někdo zjeví, ale žádné vysvětlení nepřišlo. Nemohla jsem si ten zážitek nikam zařadit. A asi i díky tomu jsem o tom moc nemluvila, protože jsem měla pocit, že bych byla za blázna. Dřív jsem záviděla křesťanským kamarádům jejich klid a taky jsem zkoušela nějak vejít do té víry, ale nešlo mi to. Způsob, jakým mi byly ozřejmeny čáry a máry černobílé magie ti musím povyprávět. Táta nás během víkendů u něj brával na semináře své sestry. Bylo to o programování mysli, konstelacích a jak si vytvořit štěstí, úspěch a peníze a bylo tam hodně batiky a čocky a salátů a zeleného čaje. Jaké prozření, když jsem navštívila tety pokoj, kde až přes den s talířkem v ruce kázala o tom, jak to jídlo v podstatě není třeba a na policiče měla rozjedenou mimořádnou porci vlašáku s rohlíkem a čokomilku jak vrata.

Hi, hi. No prosím.

Pokračování dotazu: Díky ní jsem bez úhony přešla žhavé uhlí a zároveň zažila, jak můj milý bráška to samé uhlí odnesl popáleninami 3. stupně. K tomu všemu mi později došlo, že tam chodilo mnoho bezradných lidí v těžkých životních situacích a semináře byly pěkně mastná záležitost. Tahanice o dědictví po tátově otci pak napověděly o dalších, ne příliš duchovních záměrech mé tety. Všechno bylo geniálně nastavené. Ke všemu dalšímu duchovnímu učení už jsem tedy měla poněkud podezřívavý přístup. Pak jsem studovala divadlo, prožila pár divokých let, během nichž jsem začala skládat hudbu, což bych nikdy nezačala dělat, kdybych dál studovala konzervatoř. Nic podobného jako rozbřesk jsem nezažila. Jen jeden sen mi hodně utkvěl. Mluvil tam ke mně takový asijský mistr na loďce a řekl mi: „V životě jsou potřeba tři věci – zcelit se, přebrodit řeku, (to znamenalo porodit dítě), a milovat“. „Není to vždy příjemné“, dodal. Přišlo mi to takové krásné a vznešené. Milovat mi přišlo nejjednodušší. Ó, jaký omyl! Ten dodatek byl klíč. Přestěhovala jsem se do Prahy a po dalších divadelních studiích přišlo další dno. Zasekla jsem se u diplomky, vyhrotil se mi 15 let sice snaživě řešený, ale stále neuspokojivý vztah s tátou. Studovala jsem, měla několik prací, a i

tak mi často chyběly peníze. Měla jsem za sebou několik různě dlouhých a výživných vztahů a nenacházela jsem klid. Připadalo mi, že bych mohla ještě tohle studovat a tamhle se dovzdělávat a nebylo toho dost. Připadala jsem si nedostatečná. Neviděla jsem za sebou ani před sebou nic uspokojivého. Byla jsem sama, nevěděla jsem kudy dál. Jednoho dne už jsem nevydržela v tom stresu a chaosu být se sebou ve svém pokoji, a tak jsem si sbalila batoh a šla jsem za nosem. Prošla jsem Žižkov, pak půl Prahy. Pořád jsem potřebovala jít dál. Pak jsem si koupila lístek na vlak do Ostravy. Cestou jsem si jak zběsilá zapisovala všechny ty myšlenky, které mi bouřily v hlavě a začalo se mi nějak ulevovat. Strávila jsem víkend u kamarádky v Ostravě a vrátila se jiná. Brzy na to se ke mně dostalo IA info a já začala chápat, platit a hlavně zírat na to, že existuje nějaké učení bez pofidérních úmyslů, které si věci odzkušuje ve svém životě a obrovsky, ale obrovsky se mi ulevilo, že je vše dané, že jsme celek. Začala jsem chápat všechny ty hovadiny, které mé tělo v nevědomosti vyvádělo. Postupně jsem se od své minulosti přesunula do spokojeného, vděčného teď. Je to opravdu geniálně nastavené. Ještě ti povím, jak ke mně přišlo pochopení ohledně partnerství. Už je mi 29, byla jsem celkem spokojená se vším, ale byla jsem sama. Toužila jsem po muži a rodině a snažila jsem se být pokorná a vše přijímat, ale tohle mi vůbec nešlo. Pracovala jsem ve školce a nedokázala jsem přijmout, že bych neměla děti a měla zůstat sama. Až jednoho dne mě najednou napadla taková vize, co kdyby v plánu mého těla bylo to, že mám třeba za dva roky zemřít. Autonehoda, bum! Stát se to přece může. A já tu toužím po muži a dítěti a nechala bych je tu za sebou. To by bylo lepší, abych muže ani dítě neměla a nezanechala tu po sobě zdrceného muže s dítětem. Možná to zní praštěně, ale mně v tu chvíli došlo, že opravdu nelze dohlédnout celek a že se nedají rozklíčovat důvody některých dějů a nemá smysl po nich pátrat a opět se mi ulevilo.

No já tě musím obrovsky pochválit. To je perfektní. Ano. Já už jsem vám vysvětlovala, že nemáte toužit po tom cíli tam vzadu, protože byste přišli o ten děj, který tam probíhá. Nikdy nevíte, jaký ten děj je. To znamená, že jestli nemám mít dítě, tak ho mít nebudu a jsem na to připravená. A ne takové to co kdyby bylo ještě, a nebo do třiceti a do pětatřiceti a do čtyřiceti a furt to tam někde to ego nastavuje. Ne, utnu mu to. Zkrátka nedostaneš to, potvoro. Hi, hi. Teda myslím jako ego, jo. Samozřejmě s láskou. Ano, to už je vedení, protože ono neumí souhlasit. Takže ten, kdo ve vás souhlasí, je vaše Božství, ale je to opravdové. Musí to nebýt hrané. To by dělalo ego. Jenom jakoby. Tak teď jako budu děkovat, a pak to dostanu. Hovno, hovno, zlatá rybko, vždyť mě znáte. Hele, čteme dál.

Pokračování otázky: Začala jsem být spokojená sama a naučila se ponořit se s důvěrou do života jako když padáš do měkkého polštáře.

Výborně.

Pokračování otázky: Přestala jsem se bát. Byla jsem tak srovnaná s věcmi, co se děly, že jsem si říkala, že kdybych teď zemřela, bylo by to v cajku a byla bych spokojená se svým životem, protože mi připadal naplněný. Ale jaképak umírání, že jo? Asi nemusím dodávat, že pár měsíců na to jsem potkala svého manžela, se kterým mám dnes 1,5letého syna. Umělecké snahy o úspěch vystřídal 24 hodin péče o dítě, úvahy o změně pracovního zaměření na logopedii. Tak vidíte, kam mě život zavane. Mám plnou důvěru. Nedávno jsem si říkala, že ta láska je fakt asi těžká věc a že toho svého tátu furt nějak asi nemiluji, takže vlastně nemiluji nikoho, bo buď všichni, nebo nikdo. A furt jsem nad tím dumala, co mi to tam nese. Smířovala jsem se s tím, že už to třeba ani v tomto životě nedám a že to tak má třeba být. Načež mi do hlavy přišlo: ale vždyť ty ho přeci dávno miluješ. To, že mu neskáčeš kolem krku, nemusí být ten správný ukazatel. Stačí, když ho nepovažuješ za špatného za nic, co dělá, nevadí ti on ani jeho činy. Respektuješ ho i jeho činy, necítíš k němu nenávist, ani ho nelituješ, nemluvíš o něm ani s ním se zlým záměrem. Myslíš to s ním dobře. To na takovou průměrnou lásku musí stačit. A tak se mi znovu ulevilo. Já vím, že to není dokonalé, ale ono to jednou přijde, nebo nepřijde, je to fuk.

Tak do toho teď vstoupím. Já jsem vám vysvětlovala, že láska je stav bez negativních emocí, jestliže ho neatakuješ svými negativními emocemi. Vždyť on přece, víš, že dělá sám sobě všechno, co činí. A i kdyby dělal fakt hovadiny, tak je dělá dobře. Takže ho skutečně miluješ a ne takovej průměr. Láska nemůže být průměrná /pobaveně/, nebo nadprůměrná. Nebo malá. Láska buď je, anebo není. Láska je stav, kdy je ticho a nikdo neútočí z žádné čáskerní úrovně. Takže ho miluješ. Ano, on se musel naučit, tím, že odešel od tvé maminky, co všechno si zkomplikoval a věř mi, že ti to třeba jednou i řekne. Je jedno, co nám kdo činil, my jsme si to objednali, aby nám to činil. Abychom zjistili, jak naše tělo reaguje a jak se z těchto reakcí vyvíjí až do nuly útoku. Tak, čteme dál.

Pokračování otázky: Život je krásný, jsem vděčná za to, co je. Ivanko, děkuji ti z celého srdce, i když vím, že za to vlastně nemůžeš.

Výborně.

Pokračování otázky: Je to holt hotové, marná snaha. Mír a lásku na ocásku přeje Tereza, teda její jméno, kterému říká Mercedes, to, jak jsi přirovnávala tělo k autu, a báseň nakonec.

Děkuji ti milý Bože,

ještě tu můžu být.

Dýchat, prdět, vařit, snídat

a snažit se dobře žít.

Hi, hi. Tak, i já děkuji a věřím, že všichni ti děkují za to, co jsi napsala. Protože každým tím, co vyslovíme, se někomu z nás objeví nějaký obraz, který si může dosadit. Díky, to byl krásný příběh.

Dobrý večer, Ivanko. Tak nějak mi postupně určité věci zapadají a dělá se v mém životě pořádek. Tak nějak automaticky. Abych ti řekla pravdu, poslední dobou je kolem mě čím dál tím více úmrtí. V rodině máme sebevrahy, stejně jako nám blízcí odcházejí a má přítomnost na pohřbech mi automaticky zařadila další kus skládačky. Ať už to byl bohatý bratranec s velkým kontem, nebo nuzná babička, která si nikdy na nic nepostěžovala, napadlo mě, že jsme-li všichni jedním Bohem, máme všichni stejná jádra, a tak i po smrti se máme všichni stejně. Je to tak, že jen v hmotě zažíváme různé děje podle vývojové úrovně, ale po smrti se mají úplně všichni stejně, ať jsou takoví, nebo makoví. Zdraví Dan.

No samozřejmě. Ano, to, že se v magických úrovních dozvídají příslušníci těchto tříd o tom, že existují inkarnace, to je ještě pouze závislost. Jednak závislost na tom, že vím něco víc než druzí, ale přichází to postupně ve všech tělech, která se dostanou do stejné třídy. Ale zároveň ta hmota straší. Ještě vám pořád ukazuje, že jste hmotou. Ukazuje na to, že tam jste byli jménem a tělem jiného tvaru a jiného jména a že jste pořád ještě byli hmotou. Až teprve teď z vás odpadá toto vědomí hmoty a zjišťujete, že jste byli i tenkrát Duchem, neboli Bohem, ale nevědomým. A dneska už nebudete věřit, ale budete vědět. A tyhle třídy jsou samozřejmě ještě ovládnuty dualitním stavem dobro-zlo. Vlastně rozpětím těchto dějů je vaše zkušenost, kdy se učíte nedělat útoky, abyste je samozřejmě nesklízeli. Vy už víte, že to děláte sami sobě. Protože když se budete dívat na okolní svět a budete běsnit nad nějakým lidským tělem, nebo nad těly, která něco dělají, tak útočíte sami na sebe. Uvnitř těch těl je vaše vlastní vědomí a to je vlastně karma – že vaše hmota, kterou nejste, ale za kterou se považujete, útočí na své vlastní božství, tedy sama na sebe. A proto to, co děláte sami sobě, musíte sklidit. To je to, co se v Bibli píše – nedělej nikomu to, co nechceš, aby bylo děláno tobě. A tohle musíte pochopit až na dřevě. Tyto stavy ale mají samozřejmě to strašení v tom smyslu, že když tady děláš špatné věci, tak budeš trpět tam někde v pekle a nebo když jsi hodný, půjdeš do nebe. Tak, to peklo a očistec je tady. Tam je jenom klid a mír, který máte v sobě i ve hmotné složce, jenže ta hmota vašeho těla to člověku 3D nikdy neprozradí. Musí si projít veškerým náběrem zkušeností, než toto pochopí. Takže ano, všichni se máme hezky. Já si jenom vzpomínám na překrásné video, které jsem viděla před mnoha, mnoha lety. Bohužel nevím, jak se ta paní doktorka jmenovala. Už jsem to někde kdysi vyprávěla, protože jsem to viděla opravdu tak někdy v roce 2011, 2012. Je to Američanka, doktorka, která léčila na neurologii a sama na sobě zažila a léčila iktus, tedy mrtvici. Krok za krokem popisovala stav, kdy nemohla mluvit, najednou neovládala tělo, ale jak jí bylo nádherně, jak se najednou rozšířila jako obrovská bublina a vnímala se ve všem. Ano, ona byla všechno. Bůh vám neumí říct slovo. Já jsem zažila stav, kdy jsem se dívala na své ruce a tak se mi honilo v sobě – co to je? Viděla jsem strop nad sebou, nevěděla jsem, co to je. Krátký zážitek. Ano, tvary a jména mají pouze vlastně obaly našeho vědomí, které tady je, ale pod tím vším jste všechno.

Nemáte jméno, jste ve hmotě pouze jenom rozdrobení do různých tvarů. A samozřejmě nejenom to. Ještě tady máme ten labyrint jazyků, který je tady dokonalou pastí podle toho, kde se narodíte na jednotlivé planetě, aby to bylo ještě zajímavější a bohatší v tom vašem prožitku.

Dobrý den, vzdávám se vstupenek ve prospěch Slunečnice. Jenom kdybych mohl dostat odpověď od Ivanky. Kde se berou nové Duše, nebo probíhá jen převtělování? Nebo se dělí jako buňky? Zvířecí dušička přijde na úroveň člověka? Pokud to bude možné, děkuji za odpovědi. S pozdravem, i na Jablonecku nad Nisou máte svoje obdivovatele.

/Hi, hi./ Děkuji, Vráto. Ano, odpovědí už bylo velmi mnoho, ale zřejmě jste to ještě nedohledali. Vědomí, které je ukryté pod planetou od začátku vzniku planety, je jedno jediné. Je to takhle samozřejmě na mnoha 3D planetách, ale je to jenom pro vás příklad. Dokud neprojde vědomí přes obrovskou dobu, které my říkáme 3D, to znamená stav, kdy vám hmota vládne a je silnější než vy a má sama o sobě všechny možné reakce, které existují, abyste si vyzkoušeli a tyto výtobytky si pak nesete ze života do života. Tehdy Bůh jeden jediný sám sobě hraje v protivenství vlastně spoluhrače v tom jediném ději, v těch životech, v těch inkarnacích, které si zvolíte. Dřív jste se inkarnovali za velice, velice dlouhou dobu a v současné době je na planetě tak obrovská populace, tak jak stárne planeta a vyvíjí se, a ta hmota je jemnější a jemnější. Propustnější a propustnější. Nicméně s odpory samozřejmě. A snese víc a víc, protože každou inkarnací si odnášíte rezistenci. To je v základních přednáškách ve Starých Křečanech hezky vysvětleno. Každé to utrpení každého života vás činí odolnějším, protože se musíte sami na sebe jako na Boha v té hmotné složce připravit. A každé další tělo je pokračováním vývoje. To, co se v tom životě naučíte, to už se učit nemusíte. Dostanete příslušné rodiče, pro které je vlastně přirozeností to, co už jste uměli, a naučí vás to v tom dětství, vy si pak pokračujete ve vývoji dál. Takhle jste byli vy i jednobuněčnými organismy a byli jste i rostlinami, byli jste zvířaty a byli jste pak i člověkem. Člověkem až do doby, než se stanete božským, to znamená, než se vám otevře třetí oko. Člověk se stává božským sám a automaticky bez přičinění, vůlí nemůže dosáhnout osvícení. Vůlí člověka nemáte – takže pokud budete usilovat, abyste se dostali do osvícení, tak je to vůle člověka a pracujete proti tomuto ději. Takže žádné usilování - to zdůrazňuji. Vy máte žít v pokoře, to znamená s niterným přijetím přijmout svůj osud takový, jaký je a ať se tam dějí věci jaké jsou. Člověk se musí samozřejmě dostat do stavu, kdy si nabral veliké množství zkušeností. V této době je tady velmi mnoho jedinců, ale je to pořád ten samý, jediný Bůh, akorát se rozmnožil. A jeho inkarnační doby, neboli číselná řada každého jednotlivého těla, které navazuje na svůj vývoj a navrací se, to jsou vlastně takové ty rotace, tak navazuje a vyvíjí se. Když planeta s těmi lidmi dosáhne určité délky a doby, tak na planetě nastává tzv. čas přerodu vědomí, kdy určitá část populace planety dozraje, má dost zkušeností. Planeta samozřejmě letí jako hmota dál, pak už je nosičem v 5D, výš v 6D, 7, 8, 9 a dál až do nejvyšší dimenze a ta hmota je pořád jemnější a jemnější a vy se tam samozřejmě vyvíjíte dál. Nicméně vy jste se ještě ptal na zvířata. To už jsem vlastně odpověděla, čím vším jste byli, tzn. ano, zvíře, když dosáhne v té jakoby zvířecí části toho vývoje všech

zkušeností, tak se rodí do prvního lidského těla a lidské tělo je o to výraznější, že člověk už má rozum. Už má samozřejmě v tom vývoji mozek, kde si ukládá zkušenosti. Už i zvířata k tomu samozřejmě inklinují. Ona dnes mají také dlouhou časoprostorovou křivku, protože i ona se budou měnit v době, kdy už tu bude člověk osvícený a bude tzv. božským člověkem. Dneska už to vidíte, že se zvířata chovají jinak než dřív. Ale tady jde o to, aby se všechno plynule odehrávalo. Zůstane tady velké množství lidí, kteří ještě nejsou schopní doplnit si do 100% zkušenosti. Tzn., že si dožijí svůj život tak, jak je naplánováno na této planetě v době, kdy mají odložit svá těla. Jsou dál nesmrtelní, protože nejsou hmotou, pouze odloží své tělo a zůstávají v prostoru centra vzniku toho Vesmíru. Ten střed, vlastně je to koule, to je na všechny strany samozřejmě, není to kružnice. To vědomí zůstává nepřipravené postoupit do vyšší dimenze, takže se vtěluje na nejbližší planetu, která je možná, aby si tam dožil jeden život, dva životy, deset životů, na tom nezáleží. A pak se stává osvíceným v té době a vlastně v tom režimu, který si nabral. Protože už když tato veliká koule vznikla výbuchem - samozřejmě - celý náš malý Vesmír - protože i náš malý Vesmír je jednou buňkou obrovského počtu jakoby jiných Vesmírů. Vypadá to stejně jako tělo – jak nahoře, tak dole. Všechna pravidla, která teď poznáte při přechodu do 5D, jsou pravidly celého Vesmíru. Tím vám musí být jasné, že třeba mimozemské civilizace, které jsou dál než my, protože už i mohou opouštět svou planetu, jinak by to nebylo možné, kdyby demolovaly Vesmír, tak jsou naším vlastním vědomím. Napřed vás ale musí porodit planeta, tzn. dojít na planetě 3D k osvícení, abyste mohli chápat víc. Tzn., že jste vědomím i jiných planet, přestože tam jsou hmotné složky, tj. obyvatelé těchto planet, jiného tvaru, jiného smýšlení, jiné komunikace. Ale to všechno teprve samozřejmě pochopíte.

Dobré ráno, jak je to s jídlem? Když si dám všelijaké cukrovinky, jsem jako otrávená a když si povídám s mámou, která mi domlouvá, ztrácí se mi nadhled nad věcí, než jako když se stravuji výživně z receptů od paní doktorky. Děkuji moc, Simona.

Tak – cukrovinky... /Hi, hi/. Teď při přechodu do vyšší dimenze, to už jste zjistili, se pomalu mění reakce lidského těla na různé potraviny, které vám nikdy před tím nevadily. Existuje mnoho alergenních látek, protože vaše hmota se zjemňuje a automaticky po určité době se mění stravování na každé planetě. Budeme teď mluvit o naší samozřejmě. A cukry, to už víte, že jsou jed. Pak už víte, že je jed i sůl. /Hi, hi/. Ano, v rozumné míře je všechno správné. Později se dopracujeme i do stavu, kdy lidské tělo nebude muset jíst, ale na to máte ještě velice dlouhou dobu. A samozřejmě budou i taková období, kdy si vytvoříte svůj vlastní harmonogram chemie těla a budete si dávat výživu na jeden den, aby vám vydržela energie a korespondovalo to s vaším prostředím, abyste se cítili ve své složce hmoty dobře. Ale na to je ještě čas. Takže to nepřehánět s fanatismem. Řeknu vám k tomu ještě jednu důležitou věc. Už jsem o tom mnohokrát mluvila, ale je pravda, že už hodně dávno – na začátku, když jsem vyšla se všemi informacemi. Když budete mít člověka, který se bude snažit žít zdravě – opravdu velmi, velmi zdravě – budete sportovat, budete se stravovat podle těch nejposlednějších výzkumů a budete nenávidět, tak budete mít rakovinu a stejně zemřete. Když budete striktně dodržovat, že si třeba do kávy nemáte dát mléko, protože

to ničí buňky slinivky, a budete tak fanatičtí, že budete vlastně až fanaticky odmítat si dávat a jíst něco jiného, tak stejně budete mít tu slinivku rozmasakrovanou, protože to je úroveň třetí čakry. Takže – základ – základ všech nemocí statného, mladého těla, neříkám starého, protože staré tělo už má nemoci odvíjející se ze stárí orgánů nebo z únavy hmoty. Vlastně z únavy vašeho těla, kterým nejste, vašeho nosiče. To znamená, že základem, to je asi 85% všech nemocí, jsou odpory, to už víte ze Starých Křečan. To znamená odpory těla, které vám je podsune a vy je převezmete. Na první čakře je to dobro/zlo, které se tam zobrazuje. Na druhé čakře vztahovky, to znamená někdo vám vadí – to je neodpuštění – vadí vám situace. Trojka je nerespekt, bouření, vzdor, revolucionarismus – bouříte proti všemu, podívejte se, co je teď na planetě. To bude masakr na trojkách. Jsou tam nenávisti na čtyřce. Lítosti a kritiky, osočování, hádky, bouření, nadávání, pomluvy, ironie - na pětce. Nechtění vidět něčeho, nechtění slyšet něčeho, nechtění se někoho dotýkat. To všechno je záležitost komunikace. A i kdybyste se tisíckrát snažili být zdraví a sportovat a dělat všechno... Ne, tohle je základ. Základ budoucího člověka, který má mít zdraví, je stav bez odporu. Vy ale moc dobře víte, že si na to teď všichni musíte počkat. Mnozí už to skoro mají anebo to i mají a moc jim to přejí. A teprve tehdy, pozor, v tomto čase se ta planeta s námi posune do oblastí, kdy nám ta hmota všechno poskytne. Poskytne nám velmi mnoho věcí, které budete využívat, ale nedemolujte se dneska fanatismem zdravého stravování, nechte to projít. Až přijde váš skutečný stav pokory, Duch si převezme vládu nad hmotou a vaše hmota bude přesně potřebovat sníst to, co vám skutečně v tu chvíli pomůže a dodá vám to sílu a i tu obnovu toho zdraví, které tam potřebuje být. Má se přijít na doléčení veškerých nemocí, protože objevíme a obrovsky, do veliké hloubky prohlédneme hmotu. Bude nám ukázáno úplně všechno. Na to si ale musíte počkat. A dočkají se toho nejdříve ti, kteří budou samozřejmě pokorní, protože ti buď na planetě zůstanou, a ta se dovyvine a ti ostatní, kteří tohle mít nebudou a budou spěchat a budou netrpěliví a budou to chtít za každou cenu a budou odmítat své nemoci, které teď mají, opět v nepokoře, tak ti si to trošku zkomplikují.

Ivanko, tak ráda bych tě objala. Co pro to mohu udělat? Jóga, na které jsi měla být – zrušena, aromaseminář – zrušen, beseda – neví se. Nic nechci, jen tě obejmout a podívat se ti do očí a také ti pomoci s nějakou prací na statku. Měj se moc hezky, tvá Katka.

Kačenko, máme to teď všichni stejné. Moc se na vás těším, až se zase budeme moct sejít, ale není to takové to 3D těšení, kdy se nemůžete dočkat a vyhlížíte, kdy to bude. Já vím, že to jednou bude. A každý si teď musí najít tu svoji práci, kterou v tom okolí má, i kdyby to mělo být jenom opravdu uklízení po svém bytě, nebo po své zahrádce anebo pomoci někde v rodině, nebo kamarádovi anebo opravdu přispět třeba do toho velikého celku někde jinde. Já si myslím, že až se věci uvolní a rozvolní, pak se uvidí, co bude. Teď každý běsní, když se podíváte všude do televize, tak jsou lidé zmatení, protože si prohlížejí všechny ty informace, které jsou na internetu. A teď si vezměte, že každé lidské tělo, a že nás je – 7 miliard, možná i víc – tak má jinou pravdu. Těch pravd je tolik a vy jste zmatení, podléháte jim. Pak se bojíte, ego vám běsní, je to zbytečné. Dožijeme se. Všechna vaše rozhodnutí, která kdy uděláte, ať s pěstí zařatou NE, nebo

pěstí zařatou JO, jsou dopředu připravená. Takže se určitě sejdeme. My teď pro vás připravujeme novinku. Přišla vlastně, dá se říct, z Ameriky od jedné paní. Vždycky se mi to děje, že i jiná má Já mají nápady. Budeme pro vás připravovat živá vysílání, takže mě aspoň uvidíte, když si na mě nemůžete sáhnout a já na vás. Ale v této kovidové době vlastně splníme i podmínky naší vlády, kterou jsme si zvolili, takže to je správné a uvidíme se. Termín – mělo by to být hned někdy na začátku ledna – se dozvíte, protože i my potřebujeme nějakým způsobem přežít. Zatím je to docela dobré, ale dostáváme asi 80% všeho toho, co musíme vydat. To znamená, že po čase by se opravdu ubíralo, ubíralo, ubíralo, až bychom se dostali, když by to bylo dlouho dobu, na nulu. A proto budeme dělat tato živá vysílání, kde si můžete poslat svoje dotazy a já vám je samozřejmě zodpovím. A pak ještě budeme natáčet video – viadeo – kde budu mít hosty. První bude Jurášek Stránský, na toho se moc těším. A také mám v plánu spoustu jiných lidiček, kteří jsou naprosto báječní, třeba Olinka Táborská. Uvidíme, jak to všechno proběhne. Tady to nebude živě, ta viadea, ta budou předtočená a budou možná natočená na přelomu ledna a února, protože pojedou na Moravu do lázní a tak bychom toho využili. Takže aspoň takhle se zatím uvidíme, ale moc se na vás těším a děkuji, Katko.

Ahoj, milá Ivanko, předem tě moc zdravím a mám dva delší dotazy. Mám schizoaftivní poruchu, byla jsem již šestkrát hospitalizovaná. Ze začátku jsem měla mimosmyslovou komunikaci – hlasy v hlavě, zmatek – následně odosobnění – myslela jsem si, že jsem Ježíš a také jsem byla po tři čtyři dny úplně mimo. Pak se mi situace opakovala po vysazení léků, a pak, když jsem tě začala poslouchat. Chtěla jsem najednou všechno a hned. Dokážeš mi, prosím, popsat, co jsem prožila a také, jestli mám brát léky? Podle doktorů bych je měla mít napořád. Ty ale říkáš, že léky zpomalují platby. Dále jsem se chtěla zeptat, kdy nám zmizíš, nebo jestli ses už vrátila a kdy přijde nová, velká učednice. Děkuji a měj se krásně, Monika.

Tak, Moniko. Tohle všechno dělá samozřejmě ego. Všechny takové psychické stavy, které tady popisuješ, a vůbec schizofrenie a všechny věci, které tady existují, jsou reakcí hmotného těla, tedy ega. A tady je krásně vidět na tom, co jsi napsala: „Slyšela jsem hlasy v hlavě...“ ... pozor, když je nebudeš chtít, ty hlasy v hlavě, tak se začnou zesilovat, protože vlastně hlas v hlavě, to je projekce síly hmotného vědomí. A samo to hmotné vědomí těla ti proti tomu zase nabídne odpor, že je nechceš. Když ho poslechněš, zvyšuje se to. Dostane se to i do stavu, kdy si skutečně budeš připadat jako Ježíš. Ano, je to pravda a není /pobaveně/. Nevím, jak dlouho posloucháš a co jsi všechno slyšela. Tuším, že jsem někdy v Otrokovicích, snad v roce 2014, 2015, o tom mluvila, možná i později. Vy jste vlastně Duchem celé planety. Vy jste hráli veškeré osoby, které tady kdy žily. V každé době do poslední. Od těch největších a nejvýznačnějších králů, až po ty největší nuzáky a bídáky a revolucionáře a vrahy. Všechno jste si prožili. A tohle vědomí si obleče tohle tělo, které vlastně není touto realitou. Když potom přecházíte do stavu a blížíte se k pokoře, tak vám najednou začne tělo projektovat, aby vás zastavilo a vyzkoušelo vás třeba z pýchy.

Představ si, to jsou pak lidi na internetu, kteří tam prezentují, že jsou Ježíš, nebo že jsou archanděl Gabriel, nebo Uriel, nebo já nevím kdo. Ano, je to jejich pravda. Oni to skutečně viděli, ale to není viděno z toho vnějšího světa. To je viděno vlastně jakoby skrz projekci toho těla, které ho potřebuje zastavit. Buď v pýše, nadutosti, v tom, že se chce vytahovat, že něco ví. To jsou ještě egoistické snahy, které to tělo vlastně využije k tomu, aby vás srazilo na zem. Tehdy, protože pro svět samozřejmě blbnete, to je logické, že to tělo pak nedělá věci, které by dělat vlastně lidské tělo mělo, protože se tak považuje, tak je považováno za nemocné. A pak se vlastně klidní. To znamená, utlumuje se určitými léky projev tohoto těla. Protože to neumíte sami. Neměli byste mluvit o tom navenek, že jste Ježíš, ano, ti lidi to neví. Vy ale máte, nebo ty máš vlastně výhodu v tom, že víš, oč se jedná. To nemá každý, drtivá většina lidstva, která tohle prožívá, se to ani nikdy nedozví. Nebo teď, v této době se to nikdy nedozví. Oni se to dozví až v čase, kdy budou odcházet do pokory. To znamená, že teď, když nejsi schopná být bez léků a to tělo ti tyhle věci dělá, musíš krok za krokem vyčkat. Ano, podříd' se tomu, teď léky určitě ber, ale souběžně na tom pracuj. Ano, nebudeš tzv. svá, protože ty léky pak utlumí tělo, že nemáš přirozené reakce, což není moc příjemné, ale buď ráda. Musíš být optimista. Raduj se z toho, že tělo je utlumené, že nad tvým vědomím nebude mít takovou razanci a začni se krok za krokem připravovat na to, že ti nevadí hlasy, nevadí ti tyhle věci... Jenom se nad nimi pousměj. A potřebuješ souhlasit s ději. Pro tebe ten děj je, že se léčíš, že se stýkáš vlastně buď v nějaké té klinice, nebo v léčebně jakoby s personálem. Musíš se podřídít tomu ději a být spokojená s tím, co máš. Pozor, tím myslím tvůj život. Pak se z toho dá za nějaký čas dostat, to už je v osudu napsáno, jak to zvládneš nebo nezvládneš, a za jaký čas se to zarovná.

Nevím, kdy vám zmizím, já bych tak chtěla mizet kolem toho roku 2025. /Hi, hi/. A nevím, jestli fyzicky, nebo jak /pobaveně/. A to se uvidí. Původní projekce byla, že nemám žít moc dlouho, ale uvidíme, jestli ta projekce byla jenom pro prozkoušení, anebo ne. Ale už jsem vám vysvětlovala, že, ano, vždycky přijde někdo, kdo vám ukáže další stav. Ale pozor, ona patří taky vám. Ano, ta další přinašečka, nebo ten, kdo přináší nové informace. Ale to neví nikdo. Vy byste se úplně zbláznili. Zatím ta planeta není schopná... Zkuste si představit, když třeba přijede někam papež, který je tady jakoby zástupcem pro mnohé věřící, tak ti by ho ušlapali chudáka, jo. Takže co by se asi dělo, kdyby se tady objevil někdo, kdo by byl vlastně ještě nad takovo lidskou osobností, která tady jakoby zastupuje toho Boha a ti lidi by se to dozvěděli. To zkrátka nejde, jo. Navíc je tady ještě hodně 3D lidí, kteří by tohle neuměli pochopit. Kdyby už tady na planetě bylo hodně bytostí, které by byly v Jednotě, ty by chápaly, že je ten člověk pouze jejich vlastní buňka, samozřejmě planetární, která jim přináší další směr. Ale nebyl by obdivován, nebyl by vynášen – tohle dělá 3D stav a tím si ti lidé strašně škodí. Vzpomeňte si, když jsem vám vysvětlovala třeba ty bytosti, které se jakoby přicházejí ukázat lidem a sáhnout na ně, aby upadli, nebo se jim podívat do očí, aby byli osvětleni, nebo povytaženi, jo. To jsou ty hladiny jakoby různých magických tříd, takže tam ti lidé jdou obdivovat toho člověka, a přitom, pozor, když někoho obdivujete, to je vždycky ve hmotě. Není tady nikdy guru, tady nikdy neexistoval žádný guru. Guru jsme my, naše vědomí ve stavu Ducha. Není to hmotná složka. Jakmile si někoho vyzdvihnete a obdivujete ho, tak, pozor, srážíte sebe a ostatní lidi jako mínus, což je váš blok na

jedniče. A ten si pěkně odnesete. Jsme stejné vědomí, přikryté hmotnou složkou rozdělenou do rolí. Než vám dojde, že nesmíte nikoho povyšovat, ani nikoho ponižovat. Včetně sebe. To je Jednota. Buď všichni, anebo nikdo. Takže vidíte, že tato bytost přijde teprve tehdy, až tady bude dostatek lidí, aby ji nikdo takhle nemučil, neničil, protože jí by to nebylo příjemné. Tak jako mně není příjemné, když mě obdivujete. To pak vidím, že mi ten člověk nerozumí, co říkám. Já jsem obyčejný člověk. Ve Starých Křečanech jsem vám to musela říct, protože hladina míry nepřipravenosti tady byla. Akorát v takové té krajní šlupičce byla připravenost, takže sem musela navázat na vaše stavy. Proto jsem řekla, že jsem mystik. Ano, mystik 3D je ještě pořád jakoby v těch dějinách zpětně trošku „čaroděj“. Mystici, kteří tady byli, tak dělali různá mystická cvičení, a to jsou ještě cvičení na dosažení božství, takže vidíte, že to je ještě něco úplně jiného. Kdybych ale řekla, že jsem obyčejný člověk, tak by mě nikdo z bílých mágů, i připravených, neposlouchal a poslal by mě do háje. Takže člověk musí přijít. Zkuste si představit, že jsem učitel z první třídy. Další rok půjdu učit do druhé třídy, takže samozřejmě musím navázat na to, co se děti naučily v té první třídě. Kdybych odskočila a řekla jim něco úplně jiného, nebudou vědět, jak mají pokračovat. Je to naprosto to samé.

Milá Ivanko, v adventní době ke mně přišlo něco jako splnění jednoho snu. Jsem odjakživa těžký introvert. Bydlím v klasickém paneláku a jsem knihomol. Takže když u nás asi před pěti lety nastala situace, že dům potřeboval domovního důvěrníka, vůbec jsem nereagovala. Přesto jsem se jím souběhem okolností dobrovolně stala a během několika týdnů si ujasnila, co v té práci vlastně chci dokázat já, které činí problém zatlouci hřebík a vyměnit žárovku. Vztahy v domě nebyly přátelské a já si říkala: kdybych tak mohla lidi u nás přivést na myšlenku, že je to jejich domov, náš společný, sousedů z 8. patra a těch lidí na konci chodby. Že žijeme ne v betonovém paneláku, ale ve společném domově, no tak jo. Dávali mi to pěkně sežrat. A já se naučila měnit žárovky, kontaktovat řemeslníky, zařizovat a plánovat běžnou agendu a dobře komunikovat i s lidmi, kteří stojí přede mnou a vztekle řvou. A uklízet občas nepořádek, ke kterému se nikdo neznal a vytírat výtah, protože v domě je dvanáct pejsků, volat sanitku ohroženým lidem a být za zlou saň, když domem burácelo techno, volat policii a přišel covid. Na nástěnce v domě se objevila výzva od jedné ze sousedek: kdo chce roušku, napište mi počet kusů a já vám ji ušiju zdarma. Nevzala si ani korunu a šije pro nás roušky podle potřeby pořád. A před týdnem romská maminka dvou malých kluků, silně problémová rodina, poslala pětiletého caparta, aby starší paní otevřel a podržel dveře. A včera večer v hale na stolečku obrovská kytice se jmelím převázaná červenou mašlí a na nástěnce vzkaz: klidně si vezměte, je toho dost. Ivanko, tím se mi dostalo toho největšího daru. Lidé si dokázali otevřít srdce i dlaně. Přeji ti laskavá setkání a nádherný adventní čas. Z Moravy zdraví Lidu. PS: náš dům patří městu a na městském úřadě

spadáme pod úřednici Evu. Eva je maminkou Andrejky, kterou určitě znáš. Svět je velmi, velmi malý a propojený miliony spojnic.

Všechny vás zdravím. Jste naprosto úžasní. A vidíte, i lidé, kteří se vůbec k Ivě nedostanou, se přes vás dostávají, protože vy tu žijete. Já jsem dřív také žila v tom svém osudu jenom, kam jsem dosáhla, a přesto se o takovém člověku pak mluví. O ulici dál, o dvě dál, v druhém městě, ve vedlejší vesnici. Vypráví se příjemnosti. Dnes to vy žijete. Všechno se posouvá, tak jako když každý z nás bude našlapovat schod za schodem výš a výš. Jste takové moje milované děti. A každý máte svůj příběh takový trošičku podobný, ale stejný v tom, že se všechno kolem vás mění. A to je to, z čeho mám krásné pocity a za co vám děkuji.

Ivanko zlatá, mám zhruba jedenáct let fibromyalgii. Jsou to bolesti, záněty a ztuhlosti svalů, kloubů, páteře, nespavost, atd. Nemoc mě i mé okolí stále zkouší i vyučuje. Vím, že splácím. Platba nebere konce, naopak se zhoršuje natolik, že po dlouhodobých alternativách, homeopatii, uvažuji přejít na léčbu, kterou doporučují lékaři. Protizánětlivé, protibolestivé léky i antidepresiva. Co mě však překvapilo, že jsem nyní na čtrnáctidenním pobytu v Lanzarote bolesti neměla a spala jsem vcelku až dvanáct hodin. Nedovedu si odpovědět, že by se platba na čtrnáct dní pozastavila. Podotýkám, že dovolená mě nikdy nevábí, jelikož je pro mě vždy cesta náročná. Prostředí tam bylo v normálu jako doma, žiji u belgického pobřeží. Bolesti a nespavost opět naskočily při návratu zpět. Ivanko, bylo by toho na psaní ještě mnoho, ale vím, nejsem sama. Děkuji ti moc za to výborné „cukroví“, které nám rozdáváš. Pro každého chutná možná jinak, ale obsah je ze stejného těsta. S milým pozdravem Monka.

Tak, Monko, /hi, hi/, asi Moniko, že jo? Chci ti něco vyprávět, abyste pochopili, jak to chodí. Vy tam, kde žijete, si zaděláte samozřejmě odpory a problémy, ale už jste zjistili, že i vzduch voní všude jinde na světě jinak, že se tam jí jiná jídla, že se tam pijí jiné nápoje. Já jsem kdysi dávno jela do Francie za mojí dcerou a za dětmi a moc jsem se těšila. To byl můj nejstarší vnuk asi devítiletý a on byl takový gentleman už od začátku. A hned se chytil mojí tašky a přestože ji skoro vláčel po zemi, musel se naklonit, jakoby uklonit do boku, aby si ji vlastně natáhl přes bok, aby ji necoural po zemi, tak si ji nenechal vzít. Narval ji teda do toho auta, sedl si dozadu a my dvě s mojí dcerou jsme se rozjely a povídaly jsme si asi deset minut a najednou jsem si uvědomila, že ten kluk, který je v Čechách obrovsky upovídaný, mlčí. Celou dobu. A tak jsem se otočila a říkám mu: „Jovi, co je s tebou, ty vůbec nemluvíš?“ A Lucinka mi říká: „To sis nevšimla, že i vzduch tady voní jinak?“ Pak si uvědomíte, že to tak skutečně je. Když budete pozorní... Já jsem třeba vezla mé vnuky z Francie autem přes Německo do Čech a ti chlapci mezi sebou mluvili francouzsky, dokud jsme ještě byli i na německém území, ale jakmile jsme přešli hraniční pásmo, kde je taková ta kružnice z těch hvězd jako euro, že jsme vlastně stát eurozóny, tak najednou mezi sebou začali mluvit česky. Pak jsem si taky uvědomila, že když uvařím tady české jídlo, tak je to úplně úžasné, ale když ho uvařím ve Francii, chutná trošku jinak. A když ho uvařím ve Francii, tak už pro ně není tak exotické, jako když ho uvařím samozřejmě tady. A i obráceně. A pak jsem si všimla

ještě dalších věcí, které taky pochopíte. Moje maminka taky trpěla obrovskou nespavostí a taky obrovskými problémy se zády a s různými částmi těla. A pak jsme v roce 2004 spolu byly v Miláně u Petrušky a u Paola a tam moje maminka spala nejenom celou noc, ale i po obědě asi dvě nebo tři hodiny a neměla žádné bolesti. Takže, vyzkoušejte si to, zkoumejte, bádejte. Ano, je to tak. Vaše chemie těla je připravená pro určitý zážitek, ale pokud máte tyto věci pochopit, jak se dějí anebo nedějí, máte v osudu i to, že někam vyjedete a s údivem zjistíte, že jsou tam najednou věci úplně jinak. Ano, je tam jiná chemie světa. Jí se jiné věci, děláte jiné věci, než má vaše tělo zažité, takže ono nereaguje tím způsobem, jakým jste zvyklí. A to si samozřejmě taky potřebujete ověřit, že tyto věci pracují. Takže věci se dostanou do správných rukou, najdou se veškeré léky na veškeré nemoci, ale chce to čas. Jestliže máte problémy, řešte je samozřejmě. Řešte je třeba i po dohodě s lékaři. Když budete v pokoře a budete přijímat svoji nemoc, dostanete i lékaře, ve kterém to božství bude pracovat pro vás. Jste vše, na to nezapomínejte.

Milá Ivanka a celá Slnečnica, vlastne žiaden problém nemám a skôr píšem preto, že to bolo tak pekne napísané, že by dotazy mohli pomôcť iným v podobných životných situáciách. Nejde mi spať, tak ti napíšem svoju skúsenosť. No ale k veci. Vieš, počúvam ťa už niekoľko rokov. Nikdy sme sa osobne nestretli a predsa ťa stretávam každý deň. Veľa vecí sa pre mňa zmenilo, odkedy si mi prišla do života okolo roku 2015 a veľa vecí som si preskládala, uvedomila a odložila. Ego stále mám, no už menej a menej vecí ma dostáva z rovnováhy. Hoci telo si ešte svoje odžíva. Som veľmi citlivá na všetko okolo, silno prežívam umenie, hudbu, prostredie, ale aj veľké množstvo ľudí napríklad. Ono je to také zvláštne – totiž emócie sa uvoľňujú vonkajšími podnetmi a občas mi to ešte celkom skáče na tom tele, ale už mi to nevadí. Príde mi, že človek môže byť spokojný, aj keď má telo citlivé a emočne založené a prežíva svet cez emócie. Peniaze ma veľa naučili a asi stále učia, hoci sa to už dnes začína zase otáčať. Roky som sa s nimi učila žiť a dôverovať novému dňu. K tomu sa nakoniec vždy všetko vyrieši bezo mňa, ja len potrebujem priložiť ruku k dielu a byť spokojná, že žiadne nemám. Vďaka Bohu, pracovitosť mi bola daná do vienka. Hlavne zmysel pre zodpovednosť voči iným. No bol to proces postupný od veľmi silných emócií beznádeje, zúfalstva, hanby až po ľahkosť požičania si, ak bolo treba a hoci rada vraciam hneď, ako sa dá, keďže to tam človek vzadu stále má, ľahkosť povedomia, že peniaze nemám. Hoci sa to nie vždy stretne s pochopením a dôverou, že na to čo treba peniaze sú a vždy boli, aj keď bol účet úplne prázdny. Pravdu povediac občas už nechápem, ako je to možné. Ukázali mi láskavosť v ľudoch, dostala som jedlo, keď som mala prázdnu chladničku a ešte týždeň do výplaty, mi niekto podaroval či už oblečenie, alebo vec, ktorú som práve potrebovala. Ľudia v mojom živote sa zmenili. Prišli takí, ktorí nemať peniaze neriešili. Učili sme sa s peniazmi spolu, veľa, a nemať

peniaze je to najlepšie, čo sa človeku v živote môže stať. Aspoň ja to tak vnímam, pretože mi pomohli odložiť tak veľa.

Ted' do toho trochu vstoupím. Ano. Ano, tento život je zajímavější a pestřejší. Vy, co si ted' myslíte, že byste je zrovna potřebovali, tak ted' budete možná vevnitř trochu rozechvělí a budete říkat, co to ta Iva plácá. Ale já na ty doby vzpomínám hrozně ráda, protože mi taky otevřely oči. Ano, tato doba je velmi důležitá.

Pokračování otázky: Učila som sa s rodinou, nachádzala staré krivdy, ktoré potrebovali byť premenené na zdravé hranice. Hoci som vždy mala pocit, že vlastne tých akože problémov veľa nie je, predsa mi v rodine prišli ihneď štyria veľmi dobrí učitelia, o ktorých som donedávna ani nevedela, že učiteľmi sú. A nakoniec aj ja pre nich, aby sme sa naučili byť uprímni, nastavili si hranice, nezachraňovali, keď o záchranu nikdo nežiada a občas mi príde až neuveriteľné, ako veľmi sa ľudia v mojej rodine a zrejme aj ja behom pár rokov tak veľmi zmenili. A skutočne, keď som prišla s telom do bodu, že mi ich reakcie nevadia, tak i oni prestali. Deti nemám, no predsa mi prišli do života. Občas mi príde, že len aby som si to tak nejak z diaľky vyskúšala. Partnerské vzťahy ma tiež veľa preskúšali, ale asi ešte skúšajú. No naučila som sa mať rada aj svojho „tyrana“, keď to mám takýmto slovom opísať, hoci on len robil najlepšie, ako vedel a mal robiť, aby som si proste svoje zaplatila a svoju pýchu. Našla som spokojnosť v samote, možno až priveľkú. Takto sa ešte čo to zrejme niečo naučím. Vyskúšala som si mnoho rolí. Tých, ktorých som súdila a nechápala, či byť za darebáka. Precítla som veľa pocitov aj depresiu, aj úzkosť, aj samovražedné myšlienky, aby som pochopila, čím si iní prechádzajú. Vždy som však tak nejak vedela, že to nie som ja a že to prejde. Občas pomohlo inému sa vyrozprávať, inokedy ísť na terapiu a občas som si s tým posedela sama. Bolo by to na román. Dnes pristupujem k životu inak. Súhlasím vnútorne zo všetkým, aj keď telo si ešte ide svoj program a inak než ako cez skúsenosti to pochopiť neišlo. A aj ľudia ku mne pristupujú inak. Veci mi chodia samé do života. Bývanie, práca bez toho, že by som sa o ne vôbec uchádzala. A vždy som tam, kde mám byť a mám, čo potrebujem. Čakám ešte platby, tie boli zatiaľ veľmi minimálne, hoci raz som už aj možnú smrť prijala. To asi ešte bude oriešok. No ale aj to zase nejak dopadne. Tak len toľko som chcela, že ďakujem za všetko a možno sa niekedy aj osobne pozdravíme. Eva

Evičko, moc zdravím a děkuji za krásný příběh za nás za všechny. A ještě potřebuji něco dodat. Příběh předtím, jak jsem ted' mluvila o té paní s fibromyálií, tam jsem ještě zapomněla dodat, že by možná bylo dobré začít cvičit Feldenkraise, protože tělo dělá velmi malé pohyby, neustále odpočívá, ale uvolňuje se napětí ze všech úrovní podle toho, na co to cvičení je. Já dnes cvičím každý den a pozoruji na těle obrovské změny. I když jsem problémy neměla, tak přece jenom se tělo uvolňuje, i když jste nevěděli, že vlastně nějaké sevření má. Takže ted' se s vámi loučím, končí nahrávka za prosinec 2020. Chci vám popřát hezké svátky. Chci vám popřát, abyste viděli ve všem jen tu lepší

variantu. Tu, kterou považujete za lepší z těch jakoby horších, které tam byly, abyste se jenom poučili, nic jiného. To znamená, že byste je přijali. A chci vám popřát, aby ten příští rok, rok 2021, to je takové to oko hi, hi, tak aby vidělo dobře. Aby se dívalo na svět tím správným způsobem a abychom si všichni prožili v nejlepším to, co k prožitku připraveno máme.

Mějte se hezky, vaše Ivanka.